Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. září 2024*

Obsah

Právní rámec 5

Skutečnosti předcházející sporu 11

K dotčeným podnikům a k dotčenému spojení 11

K neexistenci oznámení 11

K žádosti o postoupení případu Komisi 12

Ke sporným rozhodnutím 12

Řízení před Tribunálem 13

Napadený rozsudek 13

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení o kasačních opravných prostředcích 15

K připojení 15

K návrhům na vstup vedlejších účastníků do řízení 16

K žádostem o projednání věcí ve zrychleném řízení 16

K návrhovým žádáním účastníků řízení o kasačních opravných prostředcích 17

Ke kasačním opravným prostředkům 18

Argumentace účastníků řízení 18

Závěry Soudního dvora 26

K doslovnému výkladu 27

* Jednací jazyk: angličtina.

K historickému výkladu 28

– K přípustnosti důkazů předložených společností Grail 28

– K věci samé 29

Ke kontextuálnímu výkladu 31

– K souvisejícím skutečnostem zohledněným Tribunálem 32

– K dalším případně relevantním souvisejícím skutečnostem 35

– Závěr ohledně kontextuálního výkladu 36

K teleologickému výkladu 37

K žalobě před Tribunálem 41

K nákladům řízení 42

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Spojování podniků – Trh farmaceutického průmyslu – Systémy genetického sekvenování – Získání výhradní kontroly nad společností Grail LLC společností Illumina Inc. – Nařízení (ES) č. 139/2004 – Článek 22 – Žádost o postoupení případu podaná vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž, který podle vnitrostátních právních předpisů není příslušný k přezkumu tohoto spojení podniků – Rozhodnutí Evropské komise přezkoumat toto spojení – Rozhodnutí Komise, kterými bylo vyhověno žádostem jiných vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž o připojení se k žádosti o postoupení případu – Pravomoc Komise – Právní jistota“

Ve spojených věcech C-611/22 P a C-625/22 P,

jejichž předmětem jsou dva kasační opravné prostředky na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podané dne 22. září 2022 a dne 30. září 2022,

Illumina Inc., se sídlem ve Wilmingtonu (Spojené státy), zástupci: D. Beard, BL, a J. Holmes, barrister, ve spolupráci s: P. Chappatte, advocaat, F. González Díaz, abogado, G. C. Rizza a M. Siragusa, avvocati, T. Verheyden, avocat, a L. Wright, advocate,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka) ve věci C-611/22 P,

podporovaná:

Biocom California, se sídlem v San Diegu (Spojené státy), zástupci: B. Amory, É. Barbier de La Serre, A. S. Perraut a L. Van Mullem, avocats,

vedlejší účastnice v řízení o kasačním opravném prostředku,

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Evropská komise, zástupci: G. Conte, N. Khan, a C. Urraca Caviedes, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Řecká republika, zástupce: K. Boskovits, jako zmocněnec,

Francouzská republika, zástupci: původně T. Stéhelin a N. Vincent, jako zmocněnci, poté R. Bénard, T. Lechevallier a T. Stéhelin, jako zmocněnci,

Nizozemské království, zástupci: E. M. M. Besselink, M. K. Bulterman, A. Hanje a P. P. Huurnink, jako zmocněnkyně,

Kontrolní úřad ESVO, zástupci: C. Simpson, M. Sánchez Rydelski a M.-M. Joséphidès, jako zmocněnci,

Grail LLC, se sídlem v Menlo Parku (Spojené státy), zástupci: A. Giraud, avocat, J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate, abogado, D. Little, solicitor, J. Ruiz Calzado, abogado, a S. Troch, advocaat,

vedlejší účastníci řízení v první stupni,

a

Grail LLC, se sídlem v Menlo Parku, zástupci: A. Giraud, avocat, J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate, abogado, D. Little, solicitor, J. Ruiz Calzado, abogado, a S. Troch, advocaat,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka) ve věci C-625/22 P,

podporovaná:

Estonskou republikou, zástupce: N. Grünberg, jako zmocněnkyně,

vedlejší účastnice v řízení o kasačním opravném prostředku,

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Illumina Inc., se sídlem ve Wilmingtonu, zástupci: původně D. Beard, BL, a J. Holmes, barrister, ve spolupráci s: B. Cullen, BL, F. González Díaz, abogado, G. C. Rizza a M. Siragusa, avvocati, poté D. Beard, BL, a J. Holmes, barrister, ve spolupráci s: J. Blanco Carol a F. E. González Díaz, abogados, A. Magraner Oliver, avocate, G. C. Rizza a M. Siragusa, avvocati, jakož i T. Verheyden, avocat,

žalobkyně v prvním stupni,

Evropská komise, zástupci: G. Conte, N. Khan, a C. Urraca Caviedes, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Řecká republika, zástupce: K. Boskovits, jako zmocněnec,

Francouzská republika, zástupci: původně T. Stéhelin a N. Vincent, jako zmocněnci, poté R. Bénard, T. Lechevallier a T. Stéhelin, jako zmocněnci,

Nizozemské království, zástupci: E. M. M. Besselink, M. K. Bulterman, A. Hanje a P. P. Huurnink, jako zmocněnkyně,

Kontrolní úřad ESVO, zástupci: C. Simpson, M. Sánchez Rydelski a M.-M. Joséphidès, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci řízení v první stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen, místopředseda, A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos a F. Biltgen, předsedové senátů, S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Jääskinen, N. Wahl (zpravodaj), I. Ziemele a J. Passer, soudci,

generální advokát: N. Emiliou,

za soudní kancelář: A. Lamote, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. prosince 2023,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. března 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačními opravnými prostředky se společnosti Illumina Inc. (věc C-611/22 P) a Grail LLC (věc C-625/22 P) domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 13. července 2022, Illumina v. Komise (T-227/21, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2022:447), kterým Tribunál zamítl žalobu společnosti Illumina znějící na zrušení zaprvé rozhodnutí Evropské komise C(2021) 2847 final ze dne 19. dubna 2021, kterým bylo vyhověno žádosti francouzského vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž přezkoumat spojení podniků týkající se získání výlučné kontroly nad společností Grail, Inc. společností Illumina, Inc. (věc COMP/M.10188 – Illumina/Grail) (dále jen „sporné rozhodnutí“), zadruhé rozhodnutí Komise C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final a C(2021) 2855 final ze dne 19. dubna 2021, kterými bylo vyhověno žádostem řeckého, belgického, norského, islandského a nizozemského vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž o připojení se k této žádosti o postoupení případu (dále jen společně se sporným rozhodnutím „sporná rozhodnutí“), a zatřetí dopisu Komise ze dne 11. března 2021, kterým byly společnosti Illumina a Grail informovány o uvedené žádosti o postoupení případu (dále jen „informativní dopis“).

Právní rámec

2 Body 5 až 8, 11, 14 až 16, 24 a 25 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Nařízení ES o spojování) (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40) uvádějí:

„(5) Je […] třeba zajistit, aby proces nového uspořádání společností trvale nenarušil hospodářskou soutěž. Právo Společenství proto musí obsahovat ustanovení o spojování, které by mohlo zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části.

(6) Je proto třeba zvláštního právního nástroje, který by umožnil účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže ve Společenství a který by byl jediným nástrojem na ně se vztahujícím. Nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 [ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 1989, L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31)] umožnilo rozvíjet politiku Společenství v této oblasti. Ve světle zkušeností by však toto nařízení nyní mělo být přepracováno do podoby právních předpisů přizpůsobených výzvám integrovanějšího trhu a budoucího rozšíření Evropské unie. V souladu se zásadami subsidiarity a proporcionality stanovenými v článku 5 [ES], toto nařízení nepřekračuje to, co je nezbytné pro dosažení cíle, kterým je zajistit, aby soutěž na společném trhu nebyla narušována, ve shodě se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží.

(7) Články 81 a 82 [ES], ačkoliv se podle judikatury Soudního dvora vztahují na jisté druhy spojování, nejsou dostatečné pro kontrolu všech činností, které se mohou ukázat jako neslučitelné se systémem nenarušené hospodářské soutěže, jak ji stanoví Smlouva [o ES]. Toto nařízení by proto mělo vycházet nejen z článku 83 [ES], ale především z článku 308 [ES], na jehož základě si může Společenství stanovit další pravomoci k činnostem nutným k dosažení svých cílů, včetně pravomocí týkajících se případů spojování na trhu se zemědělskými produkty, uvedenými v příloze I Smlouvy [o ES].

(8) Ustanovení tohoto nařízení se mají vztahovat na významné strukturální změny, jejichž tržní dopad přesahuje státní hranice každého členského státu. Taková spojení by obecně měla být přezkoumávána na úrovni Společenství, při použití systému ‚jednorázového odbavení' a v souladu se zásadou subsidiarity. […]

[…]

(11) Pravidla, podle kterých se řídí postoupení případů spojování od Komise členským státům a od členských států Komisi, by měla fungovat jako účinný opravný mechanismus ve světle zásady subsidiarity. Tato pravidla chrání odpovídajícím způsobem zájmy členských států týkající se hospodářské soutěže a berou náležitě v úvahu potřebu právní jistoty a zásadu ‚jednorázového odbavení'.

[…]

(14) Komise a příslušné orgány členských států by spolu měly vytvořit síť veřejných orgánů využívajících v úzké spolupráci svých příslušných pravomocí, za pomoci účinných prostředků pro sdílení informací a konzultace, v zájmu toho, aby případ řešil nejvhodnější orgán, ve světle zásady subsidiarity a v zájmu toho, aby bylo zajištěno, že k vícenásobným oznámením daného spojení bude docházet co nejméně. Postoupení spojování členským

státům Komisí a Komisi členskými státy by měla probíhat účinným způsobem, kterým se v nejvyšší možné míře zabrání situacím, kdy je spojování předmětem postoupení jak před, tak po oznámení.

(15) Komise by měla mít možnost postoupit členskému státu oznámená spojování s významem pro celé Společenství, která hrozí zásadním narušením hospodářské soutěže na trhu v tomto členském státě, který má veškeré znaky samostatného trhu. Pokud spojení narušuje hospodářskou soutěž na takovém trhu, který nepředstavuje podstatnou část společného trhu, měla by Komise mít povinnost, na základě žádosti, postoupit část případu nebo celý případ dotčenému členskému státu. Členský stát by měl mít možnost postoupit Komisi spojení, které nemá význam pro celé Společenství, avšak ovlivňuje obchod mezi členskými státy a hrozí zásadně narušit hospodářskou soutěž na jeho území. Další členské státy, které jsou rovněž příslušné k přezkoumání daného spojení, by měly mít možnost se k žádosti připojit. V takovém případě, aby bylo možné zajistit účinnost a předvídatelnost systému, by měly být pozastaveny vnitrostátní lhůty do doby, než bude vydáno rozhodnutí týkající se postoupení případu. Komise by měla mít pravomoc spojení přezkoumat a zabývat se jím namísto dožadujícího členského státu nebo dožadujících členských států.

(16) Dotčeným podnikům by měla být dána možnost požadovat postoupení případu Komisi nebo od Komise před oznámením spojení, aby byla dále zvýšena účinnost systému pro kontrolu spojování v rámci Společenství. […] Na žádost dotčených podniků by měla Komise moci postoupit členskému státu spojení s významem pro celé Společenství, jež by mohlo zásadně narušit hospodářskou soutěž na trhu tohoto členského státu, který má všechny znaky samostatného trhu; po dotčených podnicích by však nemělo být požadováno, aby dokazovaly, že účinky spojení by poškodily hospodářskou soutěž. Spojení by nemělo být postoupeno Komisí členskému státu, který s takovým postoupením vyjádřil nesouhlas. Před oznámením vnitrostátním orgánům by dotčené podniky měly rovněž mít možnost požadovat, aby spojení bez významu pro celé Společenství, které je možné přezkoumat podle vnitrostátních právních předpisů pro hospodářskou soutěž alespoň tří členských států, bylo postoupeno Komisi. […]

[…]

(24) Aby bylo možné zajistit systém nenarušené hospodářské soutěže na společném trhu, při podpoře politiky vedené ve shodě se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží, musí toto nařízení umožnit účinnou kontrolu všech spojení z hlediska jejich účinku na hospodářskou soutěž ve Společenství. Proto nařízení [č. 4064/89] stanovilo zásadu, že spojení s významem pro celé Společenství, které vytváří nebo posiluje dominantní postavení, v jehož důsledku je zásadně narušena účinná hospodářská soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části, by mělo být prohlášeno na neslučitelné se společným trhem.

(25) S ohledem na důsledky, které mohou mít spojení uskutečněná v rámci struktur oligopolního trhu, je tím více nezbytné uchovat na takových trzích účinnou hospodářskou soutěž. Mnoho oligopolních trhů vykazuje zdravý stupeň hospodářské soutěže. Nicméně, za jistých okolností mohou spojení zahrnující vyloučení významných konkurenčních omezování, které na sebe spojující se strany navzájem vyvíjely, stejně jako snížení konkurenčního tlaku na zbývající soutěžitele, dokonce i při neexistenci pravděpodobnosti koordinace mezi členy oligopolu, vést k zásadnímu narušení účinné hospodářské soutěže.

> Nicméně, soudní orgány Společenství dosud výslovně nevyložily nařízení [č. 4064/89] jako nařízení požadující, aby spojení zakládající takovéto nekoordinované účinky bylo prohlášeno za neslučitelné se společným trhem. Proto, v zájmu právní jistoty, by mělo být vyjasněno, že toto nařízení umožňuje účinnou kontrolu všech spojení tím, že stanoví, že jakékoliv spojení, které by mohlo zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na společném trhu nebo jeho podstatné části, by mělo být prohlášeno za neslučitelné se společným trhem. Pojem ‚zásadní narušení účinné hospodářské soutěže' obsažený v čl. 2 odst. 2 a 3 by měl být vykládán jako zahrnující, nad rámec pojmu dominance, pouze účinky spojení poškozující hospodářskou soutěž, které vyplývají z nekoordinovaného chování soutěžitelů, kteří by neměli dominantní postavení na dotčeném trhu."

3 Článek 1 tohoto nařízení č. 139/2004, nadepsaný „Oblast působnosti", stanoví:

„(1) Aniž je dotčen čl. 4 odst. 5 a článek 22, použije se toto nařízení na všechna spojení s významem pro celé Společenství, jak jsou definována v tomto článku.

2. Spojení má význam pro celé Společenství jestliže:

a) celkový celosvětový obrat všech dotčených podniků přesahuje 5 000 milionů EUR a

b) celkový obrat každého z nejméně dvou dotčených podniků v rámci celého Společenství přesahuje 250 milionů EUR,

pokud žádný z dotčených podniků nedosáhne v jednom a témž členském státě více než dvou třetin svého celkového obratu v rámci celého Společenství.

3. Spojení nedosahující prahových hodnot stanovených v odstavci 2 má význam pro celé Společenství jestliže:

a) celkový celosvětový obrat všech dotčených podniků přesahuje 2 500 milionů EUR;

b) v každém z nejméně tří členských států celkový obrat všech dotčených podniků přesahuje 100 milionů EUR;

c) v každém z nejméně tří členských států uvedených pro účely písmena b) převyšuje celkový obrat každého z nejméně dvou dotčených podniků 25 milionů EUR a

d) celkový obrat v rámci Společenství každého z nejméně dvou dotčených podniků přesahuje 100 milionů EUR,

pokud žádný z dotčených podniků nedosáhne v jednom a témž členském státě více než dvou třetin svého celkového obratu v rámci celého Společenství.

4. Na základě statistických údajů, které mohou být pravidelně poskytovány členskými státy, podá Komise do 1. července 2009 zprávu Radě o používání prahových hodnot a kritérií stanovených v odstavcích 2 a 3 a může předložit návrhy podle odstavce 5.

5. V návaznosti na zprávu uvedenou v odstavci 4 a na návrh Komise může Rada kvalifikovanou většinou upravit prahové hodnoty a kritéria uvedená v odstavci 3."

4 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Spojení se považuje za vzniklé, jestliže dojde ke změně kontroly na trvalém základě v důsledku:

a) fúze dvou či více původně nezávislých podniků nebo částí podniků, nebo

b) získáním, jednou či více osobami již kontrolujícími nejméně jeden podnik nebo jedním či více podniky, ať již na základě koupě cenných papírů nebo majetku, smlouvy či jiným způsobem, přímé nebo nepřímé kontroly nad celkem nebo částmi jednoho či více podniků.“

5 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Předchozí oznamování spojení a postoupení před oznámením na žádost oznamujících stran“, stanoví:

„1. Spojení s významem pro celé Společenství definovaná v tomto nařízení musí být oznámena Komisi před svým uskutečněním a po uzavření dohody, oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo nabytí kontrolního podílu.

[…]

2. Spojení, které sestává z fúze ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nebo ze získání společné kontroly ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b), musí být oznámeno společně účastníky fúze nebo stranami, které společnou kontrolu získaly. Ve všech ostatních případech oznámení učiní osoby nebo podniky, které získaly kontrolu nad jedním nebo více podniky nebo nad jejich částmi.

[…]

4. Před oznámením spojení ve smyslu odstavce 1, osoby nebo podniky podle odstavce 2 mohou informovat Komisi prostřednictvím odůvodněného podání o tom, že spojení může zásadně narušit hospodářskou soutěž na trhu v rámci členského státu, který vykazuje všechny znaky samostatného trhu a mělo by proto být přezkoumáno, zcela nebo zčásti, tímto členským státem.

Komise postoupí toto podání neprodleně všem členským státům. Členský stát, na nějž se vztahuje odůvodněné podání, vyjádří do 15 pracovních dnů od obdržení podání svůj souhlas nebo nesouhlas se žádostí o postoupení případu. Pokud daný členský stát nepřijme takové rozhodnutí v této lhůtě, má se za to, že souhlasil.

Jestliže členský stát nevyjádří svůj nesouhlas, Komise, pokud má za to, že takový samostatný trh existuje a že hospodářská soutěž na tomto trhu může být zásadně narušena daným spojením, může rozhodnout o postoupení celého případu nebo jeho části příslušným orgánům daného členského státu za účelem použití jeho vnitrostátních právních předpisů pro hospodářskou soutěž.

Rozhodnutí o postoupení nebo nepostoupení případu podle třetího pododstavce musí být přijato ve lhůtě 25 pracovních dnů od obdržení odůvodněné žádosti Komisí. Komise informuje ostatní členské státy a dotčené osoby nebo podniky o svém rozhodnutí. Pokud Komise nevydá rozhodnutí v této lhůtě, má se za to, že přijala rozhodnutí o postoupení případu v souladu s podáním učiněným dotčenými osobami nebo podniky.

Jestliže Komise rozhodla, nebo se má za to, že rozhodla, podle třetího a čtvrtého pododstavce, že postoupí celý případ, nepředkládá se žádné oznámení podle odstavce 1 a použijí se vnitrostátní právní předpisy. Ustanovení čl. 9 odst. 6 až 9 se použijí přiměřeně.

5. Pokud jde o spojení definované v článku 3, které nemá význam pro celé Společenství ve smyslu článku 1, a které je možné přezkoumat podle vnitrostátních právních předpisů pro hospodářskou soutěž nejméně tří členských států, osoby nebo podniky uvedené v odstavci 2 mohou, před jakýmkoli oznámením příslušným orgánům, informovat Komisi prostřednictvím odůvodněného podání o tom, že spojení by mělo být přezkoumáno Komisí.

Komise postoupí neprodleně takové podání všem členským státům.

Kterýkoliv členský stát příslušný k přezkoumání spojení podle svých vnitrostátních právních předpisů pro hospodářskou soutěž může ve lhůtě 15 pracovních dnů od obdržení odůvodněného podání vyjádřit svůj nesouhlas se žádostí o postoupení případu.

Jestliže alespoň jeden členský stát vyjádří svůj nesouhlas v souladu s třetím pododstavcem ve lhůtě 15 pracovních dnů, případ nebude postoupen. Komise neprodleně informuje všechny členské státy a dotčené osoby nebo podniky o vyjádření nesouhlasu.

Jestliže žádný z členských států nevyjádřil svůj nesouhlas v souladu s třetím pododstavcem ve lhůtě 15 pracovních dnů, má se za to, že spojení má význam pro celé Společenství a musí být oznámeno Komisi v souladu s odstavci 1 a 2. V takových případech nepoužije žádný členský stát na spojení své vnitrostátní právní předpisy pro hospodářskou soutěž.

[…]“

6 Článek 9 nařízení č. 139/2004, nadepsaný „Postoupení příslušným orgánům členského státu“, zní:

„1. Komise může rozhodnutím, které je neprodleně oznámeno dotčeným podnikům a příslušným orgánům ostatních členských států, postoupit oznámené spojení příslušným orgánům dotčeného členského státu za následujících podmínek.

2. Ve lhůtě 15 pracovních dnů od data přijetí kopie oznámení může členský stát, z vlastního popudu nebo na základě výzvy Komise, informovat Komisi, která informuje dotčené podniky, o tom, že:

a) spojení hrozí zásadně narušit hospodářskou soutěž na trhu v rámci tohoto členského státu, který vykazuje všechny znaky samostatného trhu, nebo

b) spojení narušuje hospodářskou soutěž na trhu v rámci tohoto členského státu, který vykazuje všechny znaky samostatného trhu a který netvoří podstatnou část společného trhu.

3. Jestliže Komise usoudí, že vzhledem k dotčenému trhu výrobků nebo služeb a k zeměpisnému referenčnímu trhu ve smyslu odstavce 7 existuje takovýto samostatný trh a takováto hrozba, pak buď:

a) se bude sama případem zabývat v souladu s tímto nařízením, nebo

b) postoupí celý případ nebo jeho část příslušnému orgánu dotčeného členského státu za účelem použití vnitrostátních právních předpisů tohoto státu.

Jestliže nicméně Komise usoudí, že takovýto samostatný trh nebo hrozba neexistují, přijme rozhodnutí v tomto smyslu určené dotčenému členskému státu a bude se sama případem zabývat v souladu s tímto nařízením.

V případech, kdy členský stát informuje Komisi v souladu s odst. 2 písm. b), že spojení narušuje hospodářskou soutěž na samostatném trhu na jeho území, který netvoří podstatnou část společného trhu, Komise postoupí celý případ nebo jeho část týkající se dotčeného samostatného trhu, jestliže usoudí, že takovýto samostatný trh je ovlivněn.

[…]“

7 Článek 22 tohoto nařízení, nadepsaný „Postoupení případu Komisi“, stanoví:

„1. Jeden nebo více členských států může požádat Komisi o přezkoumání jakéhokoliv spojení definovaného v článku 3, které nemá význam pro celé Společenství ve smyslu článku 1, avšak ovlivňuje obchod mezi členskými státy a hrozí zásadně narušit hospodářskou soutěž na území členského státu nebo států, které žádost podávají.

Taková žádost musí být předložena nejpozději ve lhůtě 15 pracovních dnů od data, kdy bylo spojení oznámeno, nebo pokud se žádné oznámení nepožaduje, jinak dáno na vědomí dotčenému členskému státu.

2. Komise neprodleně informuje příslušné orgány členského státu a dotčené soutěžitele o jakékoliv žádosti obdržené podle odstavce 1.

Jakýkoliv další členský stát má právo připojit se k původní žádosti ve lhůtě 15 pracovních dnů ode dne, kdy byl Komisí informován o počáteční žádosti.

Všechny vnitrostátní lhůty vztahující se ke spojení se staví, až do doby kdy, ve shodě s postupem stanoveným v tomto článku, je rozhodnuto o tom, kde se má spojení přezkoumat. Jakmile členský stát informuje Komisi a dotčené podniky, že se nepřipojuje k žádosti, stavení vnitrostátních lhůt končí.

3. Komise může ve lhůtě 10 pracovních dní po skončení lhůty stanovené v odstavci 2 rozhodnout o přezkoumání spojení, v případě, že má za to, že dané spojení ovlivňuje obchod mezi členskými státy a hrozí zásadním narušením účinné hospodářské soutěže na území členského státu nebo států, které o přezkoumání žádají. Pokud Komise v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že přijala rozhodnutí o přezkoumání spojení v souladu s žádostí.

Komise informuje všechny členské státy a dotčené podniky o svém rozhodnutí. Komise může požádat o předložení oznámení podle článku 4.

Členský stát nebo členské státy, které předložily takovou žádost, již dále na dané spojení nepoužijí své vnitrostátní právní předpisy pro hospodářskou soutěž.

4. Článek 2, čl. 4 odst. 2 až 3, články 5, 6 a 8 až 21 se použijí v případě, že Komise přezkoumá spojení podle odstavce 3. Článek 7 se použije do té míry, v jaké spojení nebylo uskutečněno k datu, kdy Komise informuje dotčené podniky, že byla podána žádost.

V případech, kdy není vyžadováno oznámení podle článku 4, počíná běžet lhůta stanovená v čl. 10 odst. 1, v jejímž rámci může být zahájeno řízení, první pracovní den následující po dni, kdy Komise informuje dotčené podniky, že se rozhodla přezkoumat spojení podle odstavce 3.

5. Komise může informovat jeden nebo více členských států o tom, že má za to, že spojení splňuje kritéria stanovená v odstavci 1. V takových případech Komise může vyzvat tento členský stát nebo tyto členské státy, aby podaly žádost podle odstavce 1.“

8 Dohoda o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP“) obsahuje protokol 24 o spolupráci v oblasti kontroly spojování. Článek 6 odst. 3 druhý pododstavec tohoto protokolu stanoví, že jeden nebo více států Evropského sdružení volného obchodu (ESVO) se mohou připojit k žádosti členského státu zaslané Komisi podle článku 22 nařízení č. 139/2004, pokud spojení ovlivňuje obchod mezi jedním či více členskými státy a jedním nebo více státy ESVO a hrozí, že významným způsobem ovlivní hospodářskou soutěž na území státu či států ESVO, které se k žádosti připojují.

Skutečnosti předcházející sporu

9 Skutečnosti předcházející sporu vylíčil Tribunál v bodech 6 až 35 napadeného rozsudku a pro potřeby tohoto řízení je lze shrnout následujícím způsobem.

K dotčeným podnikům a k dotčenému spojení

10 Společnost Illumina je společnost se sídlem ve Spojených státech, která poskytuje řešení pro genetickou a genomickou analýzu prostřednictvím sekvenování a mikročipů.

11 Dne 20. září 2020 uzavřela společnost Illumina smlouvu a plán fúze s cílem získat výlučnou kontrolu nad společností Grail (dříve Grail Inc.), která je rovněž společností se sídlem ve Spojených státech a vyvíjí krevní testy pro včasnou detekci rakoviny a v níž již vlastnila 14,5 % základního kapitálu (dále jen „dotčené spojení podniků“).

12 Dne 21. září 2020 vydaly společnosti Illumina a Grail tiskovou zprávu, v níž oznámily, že došlo k dotčenému spojení podniků.

K neexistenci oznámení

13 Vzhledem k tomu, že obrat společností Illumina a Grail nepřesáhl příslušné prahové hodnoty, zejména vzhledem ke skutečnosti, že společnost Grail negenerovala příjmy v Evropské unii ani jinde ve světě, nemělo dotčené spojení podniků význam pro celou Unii ve smyslu článku 1 nařízení č. 139/2004, a nebylo proto oznámeno Evropské komisi v souladu s čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení.

14 Dotčené spojení podniků nebylo oznámeno ani v členských státech Unie nebo ve státech, které jsou stranami Dohody o EHP, neboť nespadalo do působnosti jejich vnitrostátní právní úpravy o kontrole spojování podniků.

K žádosti o postoupení případu Komisi

15 Komise obdržela dne 7. prosince 2020 stížnost na dotčené spojení podniků.

16 Dne 19. února 2021 Komise zaslala členským státům a ostatním státům, které jsou smluvními stranami Dohody o EHP, výzvu podle čl. 22 odst. 5 nařízení č. 139/2004, ve které je informovala o dotčeném spojení podniků a vysvětlila jim důvody, proč se domnívá, že toto spojení podle všeho splňuje kritéria stanovená v čl. 22 odst. 1 tohoto nařízení, a vyzvala je, aby předložily žádost o postoupení případu podle posledně uvedeného ustanovení, aby uvedené spojení mohla posoudit (dále jen „výzva dopisem“).

17 Dne 4. března 2021 Komise informovala společnosti Illumina a Grail, že zaslala členským státům a ostatním státům, které jsou stranami Dohody o EHP, výzvu dopisem a že mají možnost podat Komisi žádost o postoupení případu podle čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

18 Dne 9. března 2021 požádal francouzský vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž Komisi na základě tohoto ustanovení o přezkoumání dotčeného spojení podniků (dále jen „žádost o postoupení případu“).

19 Dne 10. března 2021 Komise podle čl. 22 odst. 2 nařízení č. 139/2004 informovala vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž ostatních členských států a ostatních států, které jsou smluvními stranami Dohody o EHP, jakož i Kontrolní úřad ESVO o žádosti o postoupení případu. Dne 11. března 2021 zaslala Komise společnostem Illumina a Grail informativní dopis, kterým je informovala o této žádosti a připomněla jim, že podle článku 7 a čl. 22 odst. 4 prvního pododstavce druhé věty tohoto nařízení nesmějí dotčené spojení podniků uskutečnit dříve, než uvedenou žádost zamítne nebo než prohlásí toto spojení za slučitelné s vnitřním trhem.

20 Ve dnech 16. a 29. března 2021 předložily společnosti Illumina a Grail Komisi připomínky, v nichž vyjádřily nesouhlas s žádostí o postoupení případu. Ve dnech 2., 7. a 12. dubna 2021 společnost Illumina odpověděla na žádosti Komise o informace ze dne 26. března a 8. dubna 2021.

21 Dopisy ze dne 24., 26. a 31. března 2021 požádaly islandský, norský, belgický, nizozemský a řecký vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž o připojení k žádosti o postoupení případu podle čl. 22 odst. 2 nařízení č. 139/2004 a v případě islandského a norského vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž podle čl. 6 odst. 3 protokolu 24 k Dohodě o EHP (dále jen „žádosti o připojení“).

22 Dne 31. března 2021 Komise zveřejnila pokyny k používání mechanismu postoupení případu stanoveného v článku 22 nařízení o spojování na určité kategorie případů (Úř. věst. 2021, C 113, s. 1).

Ke sporným rozhodnutím

23 Spornými rozhodnutími Komise vyhověla žádosti o postoupení případu a žádostem o připojení.

24 Komise měla zaprvé za to, že žádost o postoupení případu byla podána ve lhůtě patnácti pracovních dnů stanovené v čl. 22 odst. 1 druhém pododstavci nařízení č. 139/2004 ode dne, kdy prostřednictvím výzvy dopisem informovala mimo jiné Francouzskou republiku o dotčeném spojení podniků.

25 Zadruhé měla Komise rovněž za to, že žádosti o připojení byly podány islandským, norským, belgickým, nizozemským a řeckým vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž ve lhůtě patnácti pracovních dnů stanovené v čl. 22 odst. 2 druhém pododstavci tohoto nařízení, a to ode dne, kdy Komise dopisem ze dne 10. března 2021 informovala tyto orgány o žádosti o postoupení případu.

26 Zatřetí měla Komise za to, že dotčené spojení podniků splňuje kritéria stanovená v čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004, takže ji členské státy mohou požádat o přezkoumání tohoto spojení, i když nemá význam pro celou Unii.

27 V tomto ohledu měla Komise za to, že jí členské státy mohou požádat o přezkoumání jakéhokoliv spojení, „pro které nejsou příslušné“, pokud jsou splněny podmínky stanovené v článku 22 tohoto nařízení.

Řízení před Tribunálem

28 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. dubna 2021 podala společnost Illumina žalobu zapsanou do rejstříku pod číslem T-227/21.

29 Usnesením ze dne 2. července 2021 předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství společnosti Grail v řízení na podporu návrhových žádání společnosti Illumina.

30 Předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise rozhodnutími ze dne 12. července 2021 Nizozemskému království, ze dne 22. července 2021 Francouzské republice, ze dne 6. srpna 2021 Řecké republice a usnesením ze dne 25. srpna 2021 Kontrolnímu úřadu ESVO.

31 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 18. srpna 2021 informovala společnost Illumina Tribunál, že téhož dne nabyla veškeré podíly na společnosti Grail, ale že zavedla mechanismus rozdělení aktiv, aby bylo zaručeno, že nad touto společností nebude vykonávat kontrolu.

32 Dne 7. října 2021 Komise podala návrh, aby bylo vzhledem k tomuto nabytí odňato společnosti Grail postavení vedlejšího účastníka.

33 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 16. prosince 2021.

Napadený rozsudek

34 Tribunál poté, co v napadeném rozsudku zamítl návrh Komise směřující k odnětí postavení vedlejšího účastníka řízení společnosti Grail (body 53 až 59) a měl za to, že žaloba musí být prohlášena jednak za nepřípustnou v rozsahu, v němž je podána proti informativnímu dopisu, a jednak za přípustnou v rozsahu, v němž zní na zrušení sporných rozhodnutí (body 60 až 82), zkoumal tři žalobní důvody uplatněné společností Illumina na podporu její žaloby. První z těchto žalobních důvodů vycházel z nedostatku příslušnosti Komise k přezkumu spojení podniků, které nespadá do působnosti vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků členského státu, který ji požádal o provedení tohoto přezkumu. Druhý žalobní důvod vycházel z opožděného podání žádosti o postoupení případu, která nebyla podána ve lhůtě stanovené v čl. 22 odst. 1 druhém pododstavci nařízení č. 139/2004, a z porušení zásad právní jistoty a řádné správy

s ohledem na prodlení Komise se zasláním výzvy dopisem. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty z důvodu, že ke dni, kdy se společnosti Illumina a Grail dohodly na dotčeném spojení podniků, spočívala rozhodovací praxe Komise v odmítání přezkumu spojení, která nespadají do působnosti vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků.

35 Jelikož měl Tribunál za to, že žádný z těchto žalobních důvodů není opodstatněný, zamítl tuto žalobu v plném rozsahu.

36 Na prvním místě, pokud jde o žalobní důvod vycházející z nedostatku pravomoci Komise, Tribunál na základě doslovného, historického, kontextuálního a teleologického výkladu čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 rozhodl, že členské státy mohou za podmínek uvedených v tomto ustanovení žádat o postoupení případu spojení podniků, které nemá význam pro celou Unii, bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků. Tribunál z toho vyvodil, že Komise mohla spornými rozhodnutími oprávněně vyhovět žádosti o postoupení případu a žádostem o připojení (napadený rozsudek, body 183 a 184).

37 Tribunál měl v tomto ohledu za to, že argumenty společností Illumina a Grail nemohou tento výklad zpochybnit.

38 Zaprvé Tribunál odmítl tvrzení společnosti Illumina, podle kterého členský stát, který přijal vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, která nemají význam pro celou Unii, nemá možnost postoupit taková spojení Komisi, pokud nespadají do působnosti této právní úpravy. Tribunál měl zejména za to, že v souladu se zásadou svěřených pravomocí uvedenou v čl. 4 odst. 1 SEU ve spojení s článkem 5 SEU spojení podniků, které proto, že nejsou překročeny prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 nařízení č. 139/2004, nespadá do působnosti tohoto nařízení, spadá automaticky do pravomoci členských států. Z hlediska unijního práva jsou tedy podle Tribunálu členské státy vždy příslušné k podání žádosti o postoupení případu podle článku 22 uvedeného nařízení (napadený rozsudek, body 153 až 156).

39 Zadruhé měl Tribunál za to, že výklad článku 22 nařízení č. 139/2004, který byl použit ve sporných rozhodnutích, podle kterého členský stát může požádat o postoupení případu spojení podniků podle tohoto ustanovení bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků, je v souladu se zásadou subsidiarity. Takový výklad podle Tribunálu zajišťuje, že dotčené ustanovení představuje „účinný opravný mechanismus“ s ohledem na uvedenou zásadu ve smyslu bodu 11 odůvodnění tohoto nařízení tím, že chrání zájmy členských států. Tento výklad mimoto v souladu s bodem 14 odůvodnění uvedeného nařízení podle jeho názoru zajišťuje, že případ řeší nejvhodnější orgán ve světle zmíněné zásady (napadený rozsudek, body 157 až 166).

40 Zatřetí Tribunál rozhodl, že uvedený výklad je v souladu se zásadou proporcionality, a jak uvedl unijní normotvůrce v bodě 6 odůvodnění nařízení č. 139/2004, nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení cíle zajistit, aby na vnitřním trhu nebyla narušována hospodářská soutěž. Tribunál zejména uvedl, že výklad článku 22 tohoto nařízení použitý ve sporných rozhodnutích umožňuje Komisi přezkoumat spojení podniků na základě tohoto článku pouze v některých zvláštních případech, jsou-li splněna čtyři kumulativní kritéria stanovená v čl. 22 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení (napadený rozsudek, body 167 až 172).

41 Začtvrté měl Tribunál za to, že výklad článku 22 nařízení č. 139/2004 zastávaný společnostmi Illumina a Grail, který váže použití tohoto ustanovení na působnost vnitrostátních právních úprav v oblasti kontroly spojování podniků, přičemž stanoví výjimku pro členské státy, které takovou právní úpravu nemají, vede k nejistotě, pokud jde o spojení podniků, na která se vztahuje uvedené ustanovení. Naproti tomu výklad přijatý ve sporných rozhodnutích váže použití tohoto článku pouze na splnění čtyř kumulativních kritérií stanovených v čl. 22 odst. 1 prvním pododstavci tohoto nařízení, která zaručují jednotné uplatňování tohoto článku 22 v Unii při dodržení zásady právní jistoty (napadený rozsudek, body 173 až 178).

42 Zapáté měl Tribunál za to, že výjimečná povaha postoupení případu na základě článku 22 nařízení č. 139/2004, kterého se dovolává společnost Illumina, je zachována výkladem použitým ve sporných rozhodnutích, jelikož pravomoc Komise k přezkumu nadále závisí hlavně na tom, zda byly překročeny prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 tohoto nařízení, a mechanismus postoupení případu podle článku 22 uvedeného nařízení představuje pouze podpůrnou pravomoc, která umožňuje v některých specifických případech a za přesně vymezených podmínek, aby mohlo být spojení podniků, které i když má přeshraniční účinky, nepřekračuje tyto prahové hodnoty, rovněž přezkoumáno Komisí na žádost jednoho nebo více členských států, což zohledňuje funkci tohoto článku 22 jakožto „opravného mechanismu“ (napadený rozsudek, bod 182).

43 Na druhém místě, pokud jde o žalobní důvod vycházející z opožděného podání žádosti o postoupení případu a z porušení zásad právní jistoty a řádné správy, Tribunál rozhodl, že tato žádost byla podána ve lhůtě patnácti dnů od odeslání výzvy dopisem, která představuje „sdělení“ ve smyslu čl. 22 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 139/2004 (napadený rozsudek, bod 214). Tribunál měl dále za to, že i kdyby byl tento dopis zaslán Komisí v nepřiměřené lhůtě, nepostačuje tato okolnost sama o sobě k prokázání porušení práva na obhajobu (napadený rozsudek, body 239 a 242).

44 Na třetím a posledním místě, pokud jde o žalobní důvod vycházející z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty, Tribunál tento žalobní důvod zamítl zejména z důvodu, že společnost Illumina neprokázala, že jí Komise poskytla konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění, pokud jde o zacházení se spojeními podniků, která nespadají do působnosti vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků (napadený rozsudek, bod 263).

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení o kasačních opravných prostředcích

K připojení

45 Podáními došlými kanceláři Soudního dvora ve dnech 22. a 30. září 2022 podaly společnosti Illumina a Grail projednávané kasační opravné prostředky.

46 Podle čl. 54 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodl předseda Soudního dvora dne 21. prosince 2022 o spojení projednávaných věcí pro účely ústní části řízení a rozsudku.

K návrhům na vstup vedlejších účastníků do řízení

47 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 14. února 2023 bylo povoleno vedlejší účastenství ve věci C-625/22 P Estonské republice na podporu návrhových žádání společnosti Grail.

48 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 10. března 2023, Illumina v. Komise (C-611/22 P, EU:C:2023:205), bylo povoleno vedlejší účastenství ve věci C-611/22 P společnosti Biocom California na podporu návrhových žádání společnosti Illumina.

49 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 10. března 2023, Grail v. Komise (C-625/22 P, EU:C:2023:227), byly naproti tomu zamítnuty návrhy na vstup vedlejšího účastníka do řízení podané francouzským sdružením podnikových právníků (AFJE) a evropským sdružením podnikových právníků (ECLA).

K žádostem o projednání věcí ve zrychleném řízení

50 Samostatnými podáními došlými kanceláři Soudního dvora ve dnech 8. a 20. prosince 2022 požádala Komise, aby byly projednávané věci projednány ve zrychleném řízení podle článků 133 až 136 jednacího řádu, které se použijí na kasační opravné prostředky na základě čl. 190 odst. 1 tohoto jednacího řádu.

51 Na podporu svých žádostí Komise v podstatě tvrdila, že rozhodnutí o dotčeném spojení podniků, zejména rozhodnutí Komise C(2022) 6454 final ze dne 6. září 2022, kterým se spojení prohlašuje za neslučitelné s vnitřním trhem a s fungováním Dohody o Evropském hospodářském prostoru, přijaté na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 139/2004, rozhodnutí podle čl. 8 odst. 5 písm. a) a c) tohoto nařízení a každé budoucí rozhodnutí vyžadující zrušení tohoto spojení podniků na základě čl. 8 odst. 4 uvedeného nařízení a ukládající pokuty za porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení, jsou nebo budou založena na předpokladu, že Komise má pravomoc uvedené spojení přezkoumat. Je tedy v zájmu jak Komise, tak společností Illumina a Grail a obecně řádného výkonu spravedlnosti, aby otázka pravomoci Komise, o níž má rozhodnout Soudní dvůr, byla co nejdříve vyřešena.

52 Článek 133 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti žalobce nebo žalovaného může předseda Soudního dvora po vyslechnutí druhého účastníka řízení, soudce zpravodaje i generálního advokáta rozhodnout o projednání věci ve zrychleném řízení, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.

53 Dne 10. ledna 2023 předseda Soudního dvora po vyslechnutí ostatních účastníků řízení, soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl, že žádostem Komise nevyhoví.

54 S ohledem na citlivou a komplexní povahu projednávaných věcí je nesnadné použít zrychlené řízení, zejména vzhledem k tomu, že podle všeho není vhodné zkrátit písemnou část řízení před Soudním dvorem (obdobně viz rozsudek ze dne 18. května 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 103 a citovaná judikatura).

55 Projednání věcí ve zrychleném řízení je podle všeho o to méně vhodné, že kromě systémového významu a obtížnosti položených otázek byly vzneseny závažné námitky společnostmi Illumina a Grail, které v této fázi neměly příležitost seznámit se s kasačními odpověďmi Komise a neměly by být *a priori* zbaveny možnosti předložit repliku.

56 V tomto ohledu zájem unijních orgánů, byť legitimní, na co nejrychlejším určení rozsahu práv a výsad, které pro ně vyplývají z unijního práva, nemůže ve všech případech prokázat existenci výjimečné okolnosti, která by odůvodňovala projednání věci ve zrychleném řízení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2022, Komise v. Polsko (Protokol č. 36), C-207/21 P, EU:C:2022:560, bod 40 a citovaná judikatura].

57 S ohledem na význam projednávaných věcí však předseda Soudního dvora rozhodl o přednostním projednání těchto věcí na základě čl. 53 odst. 3 jednacího řádu (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 18. října 2017, Weiss a další, C-493/17, EU:C:2017:792, body 13 a 14, jakož i rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 41).

K návrhovým žádáním účastníků řízení o kasačních opravných prostředcích

58 Kasačními opravnými prostředky společnost Illumina (C-611/22 P) a společnost Grail (C-625/22 P) navrhují, aby Soudní dvůr:

– napadený rozsudek zrušil;

– zrušil sporná rozhodnutí, žádost o postoupení případu a informativní dopis a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Tribunálem.

59 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravné prostředky a

– uložil společnostem Illumina a Grail náhradu nákladů řízení.

60 Francouzská republika navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředky zamítl.

61 Nizozemské království navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravné prostředky a

– uložil společnostem Illumina a Grail náhradu nákladů řízení.

62 Kontrolní úřad ESVO navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravné prostředky a

– uložil společnostem Illumina a Grail náhradu nákladů řízení.

63 Společnost Biocom California, která vstoupila do řízení jako vedlejší účastnice na podporu společnosti Illumina (věc C-611/22 P), navrhuje, aby Soudní dvůr:

– napadený rozsudek zrušil;

– zrušil sporná rozhodnutí, žádost o postoupení případu a informativní dopis a

– uložil Komisi náhradu nákladů tohoto řízení o kasačním opravném prostředku, včetně náhrady jejích vlastních nákladů řízení.

64 Estonská republika, která vstoupila do řízení jako vedlejší účastnice na podporu společnosti Grail (věc C-625/22 P), nepředložila spis vedlejšího účastníka.

Ke kasačním opravným prostředkům

65 Na podporu kasačního opravného prostředku ve věci C-611/22 P uplatňuje společnost Illumina tři důvody.

66 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnost Illumina tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když vyložil čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v tom smyslu, že umožňuje členskému státu s vnitrostátní právní úpravou v oblasti kontroly spojování podniků požádat Komisi o přezkum spojení podniků, které nesplňuje podmínky požadované k tomu, aby mohlo být přezkoumáno na základě této právní úpravy. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku společnost Illumina tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl žalobní důvod vycházející z opožděného podání žádosti o postoupení věci a z porušení zásad právní jistoty a řádné správy. Třetí důvod kasačního opravného prostředku společnosti Illumina vychází z tvrzení, že Tribunál nesprávně právně posoudil její argumentaci vycházející z porušení zásad legitimního očekávání a právní jistoty s ohledem na konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění, která jí podle jejího názoru poskytla výkonná místopředsedkyně Komise.

67 Na podporu kasačního opravného prostředku ve věci C-625/22 P uplatňuje společnost Grail rovněž tři důvody vycházející z nesprávného právního posouzení při výkladu článku 22 nařízení č. 139/2004, z nesprávného právního posouzení týkajícího se nepřiměřeného prodlení Komise a z nesprávného právního posouzení žalobního důvodu založeného na legitimním očekávání a právní jistotě, které se z velké části překrývají s důvody uplatněnými společností Illumina.

68 Nejprve je třeba společně zkoumat první důvod kasačních opravných prostředků vycházející z pochybení při výkladu článku 22 nařízení č. 139/2004, a zejména jeho odstavce 1.

Argumentace účastníků řízení

69 Společnost Illumina tvrdí, že výklad Tribunálu, podle kterého čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004 umožňuje členskému státu požádat Komisi o postoupení případu spojení podniků, které mu jeho vnitrostátní právní úprava v oblasti kontroly spojování podniků neumožňuje kontrolovat, je nesprávný.

70 Na prvním místě Tribunál podle jejího názoru nezohlednil správně zásady právní jistoty, proporcionality a subsidiarity.

71 Společnost Illumina tvrdí, že režim zavedený nařízením č. 139/2004 konkretizuje zásadu právní jistoty použitím objektivních prahových hodnot obratu pro vymezení spojení podniků s významem pro celou Unii spadajících do pravomoci Komise a striktních lhůt pro provedení přezkumu spojení podniků. Výklad Tribunálu uplatněný zejména v bodech 174 a 175 napadeného rozsudku vede podle jejího názoru ke zjevné právní nejistotě, neboť umožňuje kontrolu spojování podniků, které nedosahují prahových hodnot obratu, aby měly význam pro

celou Unii, ani prahových hodnot kontroly stanovených na vnitrostátní úrovni. Tato dodatečná potenciální kontrola nad rámec režimů zavedených tímto nařízením a vnitrostátními právními předpisy zvyšuje podle společnosti Illumina nejistotu, které čelí účastníci spojení podniků, pokud jde o to, zda toto spojení může být předmětem kontroly, a tudíž může být zakázáno, změněno nebo zpožděno.

72 Výklad Tribunálu podle společnosti Illumina vyvolává i právní nejistotu, jelikož pravidla pro určení příslušnosti, která definuje, vycházejí výlučně z kvalitativních kritérií uvedených v čl. 22 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 139/2004, a to v rozporu s přístupem přijatým v jiných ustanoveních tohoto nařízení a ve vnitrostátních právních předpisech týkajících se kontroly spojování podniků přijatých členskými státy.

73 Tento výklad, který členským státům neukládá žádnou lhůtu pro podání žádosti o postoupení případu spojení podniků Komisi, mimoto podle společnosti Illumina vyvolává časovou nejistotu a riziko prodlení při přezkumu těchto spojení podniků.

74 Pokud jde dále o zásadu proporcionality, závěry Tribunálu zahrnuté v bodech 167 až 172 napadeného rozsudku jsou podle názoru společnosti Illumina rovněž stiženy nesprávným právním posouzením. Společnost Illumina zejména tvrdí, že výklad Tribunálu nutí účastníky spojení podniků, která nedosahují prahových hodnot obratu stanovených v nařízení č. 139/2004, ani prahových hodnot kontroly stanovených na vnitrostátní úrovni, aby v zájmu právní jistoty tato spojení podniků oznámili každému z členských států, které budou následně povinny se těmito oznámeními zabývat.

75 Konečně Tribunál v bodech 160 až 166 napadeného rozsudku podle společnosti Illumina nesprávně posoudil zásadu subsidiarity a pravomoc Komise, když jí umožnil obcházet legislativní postup a *de facto* změnit prahové hodnoty příslušnosti stanovené nařízením č. 139/2004. Komise se podle společnosti Illumina pokouší se souhlasem Tribunálu odstranit údajné mezery v právních předpisech Unie a členských států v oblasti kontroly spojování podniků tím, že umožňuje kontrolu spojování podniků nedosahujících prahových hodnot obratu s významem pro celou Unii ani prahových hodnot kontroly definovaných na vnitrostátní úrovni, a obchází tak základní regulatorní požadavky kladené na novelizaci unijního práva a relevantních vnitrostátních norem.

76 Na druhém místě Tribunál podle názoru společnosti Illumina nesprávně identifikoval a posoudil předmět nařízení č. 139/2004 a jeho článku 22.

77 Podle společnosti Illumina body 140 a 142 napadeného rozsudku odrážejí nesprávné pochopení bodů odůvodnění tohoto nařízení a zkreslují výkladový přístup, který má Tribunál použít. Zaprvé je podle jejího názoru nesprávné tvrdit, že spojení podniků, která mají zásadní dopad na strukturu hospodářské soutěže v Unii, jsou přezkoumávána výlučně na úrovni Unie. Zadruhé uvedené nařízení nestanoví obecný režim k zajištění kontroly všech spojení podniků ovlivňujících strukturu hospodářské soutěže v Unii. Případné nedostatky by podle společnosti Illumina měly být spíše odstraněny výhradně legislativní cestou. Zatřetí tvrzení Tribunálu v bodě 142 napadeného rozsudku, podle kterého nařízení č. 139/2004 obsahuje mechanismy pro odstranění mezer spojených s používáním prahových hodnot obratu, opomíjí podle jejího názoru skutečnost, že tyto prahové hodnoty byly předmětem dlouhých diskusí při vypracování nařízení č. 4064/89 a poté nařízení č. 139/2004. Použitím objektivních prahových hodnot obratu spíše než kvalitativních hodnotících kritérií poskytuje unijní normotvůrce podle společnosti Illumina účastníkům spojení podniků a členským státům právní jistotu, která odráží kompromis, kterého společně s Komisí tyto státy dosáhly.

78 Popis předmětu nařízení č. 139/2004 provedený Tribunálem jej podle společnosti Illumina dovedl k přijetí příliš širokého výkladu „opravných mechanismů“ stanovených zejména v článku 22 tohoto nařízení, který může změnit rozdělení pravomocí mezi členské státy a Unii ve prospěch Unie. Tribunál dále v teleologickém posouzení nezohlednil podle společnosti Illumina otázku, jak je třeba podle unijního normotvůrce vykládat článek 22 uvedeného nařízení za účelem určení „nejvhodnějšího“ orgánu pro řešení případu ve smyslu bodu 14 odůvodnění téhož nařízení, pokud vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž ani unijní orgány nejsou příslušné pro přezkum spojení podniků.

79 Na třetím místě společnost Illumina, která se opírá zejména o rozsudek ze dne 3. dubna 2003, Royal Philips Electronics v. Komise (T-119/02, EU:T:2003:101, bod 354), tvrdí, že Tribunál v bodě 182 napadeného rozsudku neposoudil správně povahu článku 22 nařízení č. 139/2004 jako výjimky ani nedodržel pravidlo, podle kterého musí být ustanovení o výjimce vykládáno restriktivně.

80 Na čtvrtém místě Tribunál podle společnosti Illumina nesprávně použil zásady doslovného, historického, kontextuálního a teleologického výkladu ve své analýze čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

81 Společnost Grail rovněž tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného výkladu, když rozhodl, že článek 22 nařízení č. 139/2004 přiznává Komisi pravomoc přezkoumat spojení podniků, které nemá význam pro celou Unii a které jí bylo postoupeno členským státem, jenž sám není na základě své vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků příslušný k přezkumu tohoto spojení. Společnost Grail tvrdí, že žádná z metod výkladu, pokud by byla správně použita, nepodporuje tento výklad Tribunálu.

82 Společnost Grail na prvním místě tvrdí, že doslovný výklad Tribunálu nesprávně přisuzuje velkou váhu výrazu „any“ (jakéhokoliv), který předchází slovu „spojení“ v anglickém znění článku 22 nařízení č. 139/2004 (napadený rozsudek, body 91 a 94), a že nezohledňuje ostatní jazyková znění tohoto nařízení.

83 Na druhém místě společnost Grail tvrdí, že historický výklad Tribunálu vykazuje řadu mezer. Společnost Grail se domnívá, že se tento výklad opírá pouze o tři dokumenty, které všechny vypracovala Komise, a opomíjí další prvky výkladu, včetně přípravných prací na nařízení č. 4064/89, nařízení Rady (ES) č. 1310/97 ze dne 30. června 1997, kterým se mění nařízení č. 4064/89 (Úř. věst. 1997, L 180, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 164), a nařízení č. 139/2004. Dále společnost Grail tvrdí, že všechny dokumenty, o které se Tribunál opíral při výkladu původního cíle článku 22 nařízení č. 4064/89 (napadený rozsudek, bod 96), byly zveřejněny po přijetí tohoto nařízení, přestože bylo třeba vycházet z informací o úmyslu normotvůrce v okamžiku přijetí uvedeného nařízení. Navíc několik klíčových bodů historického odůvodnění Tribunálu není podle společnosti Grail přesvědčivých, jelikož neodpovídají na ústřední otázku, zda má Komise podle článku 22 nařízení č. 139/2004 pravomoc přezkoumat spojení podniků, které jí postoupí členský stát s vnitrostátní právní úpravou v oblasti kontroly spojování podniků, které však nespadá do působnosti této právní úpravy. Žádný z omezených zdrojů citovaných v napadeném rozsudku kromě toho podle společnosti Grail nepodporuje historický výklad Tribunálu, který vychází z myšlenky, že toto ustanovení sleduje jiný cíl než cíl umožnit členským státům, které nemají vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, aby postoupily případ spojení podniků Komisi. A konečně společnost Grail tvrdí, že tento výklad obsahuje zjevně nesprávná tvrzení, zejména v bodech 107 až 109 napadeného rozsudku.

84 Společnost Grail má za to, že správná analýza přípravných prací umožňuje dospět k závěru, že v okamžiku přijetí se článek 22 nařízení č. 4064/89 nevztahoval na členské státy s vnitrostátní právní úpravou v oblasti kontroly spojování podniků, nýbrž na členské státy, které takovou právní úpravu nemají, aby mohly požádat Komisi o přezkoumání a případně zákaz spojení podniků nedosahujících prahových hodnot obratu stanovených tímto nařízením. Následné změny tohoto ustanovení v letech 1997 a 2004 přidaly k tomuto cíli pouze snížení rizika souběžného přezkumu téhož spojení podniků členskými státy tím, že umožnily členským státům příslušným k přezkoumání spojení podniků postoupit případ tohoto spojení Komisi, pokud se domnívají, že Komise má lepší předpoklady k provedení přezkumu.

85 Přípravné práce tedy podle společnosti Grail nepodporují závěry, ke kterým dospěl Tribunál v napadeném rozsudku, nýbrž jsou s těmito závěry v rozporu.

86 Na třetím místě kontextuální výklad Tribunálu obsahuje podle společnosti Grail i významné mezery. Argumenty uvedené zejména v bodech 126 až 130 a 132 napadeného rozsudku jsou proto málo přesvědčivé. Mimoto společnost Grail tvrdí, že Tribunál neprávem odmítl zohlednit určité dokumenty, včetně sdělení Komise o postoupení případu v oblasti spojování podniků (Úř. věst. 2005, C 56, s. 2), které jsou nicméně relevantní pro kontextuální výklad.

87 Podle společnosti Grail Tribunál několik ustanovení nařízení č. 139/2004 z velké části nezohlednil a tato ustanovení jsou neslučitelná s jeho výkladem článku 22 tohoto nařízení. Společnost Grail odkazuje konkrétně na čl. 1 odst. 4 a 5, jakož i na čl. 22 odst. 2 třetí pododstavec a odst. 3 třetí pododstavec uvedeného nařízení. Společnost Grail také tvrdí, že znění bodu 15 odůvodnění téhož nařízení, který používá výraz „rovněž příslušné“, je v rozporu s výkladem zastávaným Komisí a potvrzeným Tribunálem.

88 Na čtvrtém místě je podle názoru společnosti Grail neúplný i teleologický výklad Tribunálu. Zaprvé tvrzení Tribunálu, že cílem nařízení č. 139/2004 je umožnit kontrolu „všech spojení“ narušujících hospodářskou soutěž v Unii bez ohledu na prahové hodnoty obratu (napadený rozsudek, body 140 až 143), není podle společnosti Grail podloženo. Zadruhé tvrzení Tribunálu, podle kterého mechanismy postoupení případu představují „účinný opravný mechanismus“ k nápravě nedostatků prahových hodnot obratu, není založeno na žádném precedentu a je zcela neopodstatněné (napadený rozsudek, bod 142).

89 Odůvodnění Tribunálu přijaté v rámci teleologického výkladu vede podle společnosti Grail k výsledkům neslučitelným s nařízením č. 139/2004. Zaprvé tento výklad Komisi umožňuje provádět přezkum *ex post* spojení podniků, jak Komise výslovně připustila v bodě 21 svých pokynů k používání mechanismu postoupení případu stanoveného v článku 22 nařízení o spojování na určité kategorie případů. Takový výklad je podle názoru společnosti Grail v rozporu s cílem zavedení systému přezkumu *ex ante*, který vyžaduje, aby byla spojení přezkoumána v pevných lhůtách, a představuje „zásadní obrat“ v unijním režimu kontroly spojování podniků. Zadruhé, pokud uvedený výklad nebude korigován, bude mít významné praktické dopady na podniky a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, neboť bude podkopávat zásady efektivity a právní jistoty, na nichž je založena kontrola spojování podniků v Unii již déle než 30 let. Zatřetí tentýž výklad umožňuje obejít prahové hodnoty obratu stanovené nařízením č. 139/2004, čímž narušuje předvídatelnost režimu kontroly spojování podniků zavedeného tímto nařízením, což má závažné důsledky pro právní jistotu. Začtvrté společnost Grail uvádí, že pokud bylo úmyslem unijního normotvůrce umožnit Komisi přezkoumávat všechna spojení, což nijak nevyplývá z přípravných prací na uvedeném nařízení, lze si klást otázku ohledně důvodu existence režimu založeného

raději na nejistých postoupeních případů ze strany členských států než na přímém právu Komise přezkoumat každé potenciálně problematické spojení podniků bez ohledu na prahové hodnoty evropského a vnitrostátního obratu.

90 Společnost Biocom California, která vstoupila do řízení jako vedlejší účastnice na podporu společnosti Illumina ve věci C-611/22 P, má rovněž za to, že výklad Tribunálu, podle kterého může být žádost podána podle článku 22 nařízení č. 139/2004 a může být přijata bez ohledu na působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků, není v souladu se základními zásadami právní jistoty a proporcionality.

91 Komise nesouhlasí s argumentací, kterou uplatnily společnosti Illumina a Grail na podporu prvního důvodu kasačních opravných prostředků.

92 Pokud jde o první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Illumina, Komise uvádí, že tento důvod spočívá na dvou zásadních omylech, pokud jde o povahu nařízení č. 139/2004. První omyl se podle jejího názoru týká okolnosti, že se společnost Illumina nesprávně dovolává systému „jednorázového odbavení“ zavedený tímto nařízením, který odkazuje pouze na spojení podniků s významem pro celou Unii, přestože je nesporné, že se napadený rozsudek takového spojení netýká. Druhý zásadní omyl spočívá podle Komise v tom, že se společnost Illumina nesprávně domnívá, že práva přiznaná členským státům na základě uvedeného nařízení závisí na vnitrostátní právní úpravě v oblasti kontroly spojování podniků. Podle Komise je totiž možné vycházet z článku 308 ES (nyní článek 352 SFEU), na jehož základě bylo přijato nařízení č. 139/2004, „aby vytvořilo nové právní předpisy, které by se překrývaly s vnitrostátními předpisy“. Společnost Illumina opomněla zohlednit samotnou existenci článku 22 tohoto nařízení, který je „příkladem práva přiznaného unijním právem, který se překrývá s vnitrostátními předpisy“, jakož i právo, které podle článku 352 SFEU přiznává členským státům, aby se obrátily na Komisi se spojením, a to bez ohledu na okolnost, že nemají pravomoc toto spojení přezkoumat.

93 Podle Komise je první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Illumina irelevantní. Společnost Illumina totiž nijak nezpochybňuje body 90 až 94 napadeného rozsudku, v nichž měl Tribunál na základě doslovného výkladu článku 22 nařízení č. 139/2004 za to, že jasné znění tohoto ustanovení postačuje k podpoře tvrzení Komise. Komise má v tomto ohledu za to, že jelikož bod 95 napadeného rozsudku musí být vykládán v tom smyslu, že k dosažení závěru uvedeného v bodě 183 napadeného rozsudku bylo nicméně nutné vycházet z jiných metod výkladu, dopustil se Tribunál nesprávného právního posouzení. Komise se tedy domnívá, že je důvodné, aby Soudní dvůr nahradil odůvodnění napadeného rozsudku uvedené v tomto bodě a rozhodl, že doslovný výklad čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004 postačuje k zamítnutí prvního žalobního důvodu žaloby v prvním stupni. Za těchto okolností vzhledem k tomu, že argumenty vznesené v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnosti Illumina spočívají na jiných metodách výkladu než na doslovném výkladu, je tento důvod podle názoru Komise irelevantní a neměl by být zkoumán.

94 Podpůrně Komise tvrdí, že tento první důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný. Za předpokladu, že mají být zohledněny metody výkladu uvedené v kasačním opravném prostředku, společnost Illumina v tomto opravném prostředku podle Komise nevysvětluje, v čem její tvrzení založená na těchto jiných metodách stačí k vyvrácení jasného smyslu čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

95 Podle Komise spočívá obecné tvrzení, podle kterého napadený rozsudek způsobuje právní nejistotu, na zásadních omylech, jelikož nezohledňuje skutečnost, že toto ustanovení přiznává členským státům právo na postoupení případu, které se překrývá s vnitrostátními právními úpravami v oblasti kontroly spojování podniků. Pokud jde o argument, že pravomoc podle článku 22 nařízení č. 139/2004 není vymezena žádnou formou prahových hodnot objektivních obratů, Komise tvrdí, že je nepřípustný z důvodu, že se jedná o nový argument. Tento argument je podle Komise z právního a skutkového hlediska nesprávný, jelikož zejména není nijak prokázáno, že by jakákoliv prahová hodnota pravomoci v oblasti kontroly spojování podniků měla být založena na obratu. Pokud jde o výtku týkající se neexistence lhůty, ve které může členský stát požádat o postoupení případu podle článku 22 nařízení č. 139/2004, tato výtka podle Komise vychází ze zkresleného výkladu bodu 181 napadeného rozsudku.

96 Pokud jde o dodržení zásady proporcionality, Komise tvrdí, že společnost Illumina před Tribunálem neuplatnila žádný žalobní důvod, podle kterého v době vydání sporného rozhodnutí dotčené spojení podniků nebylo spojením, které by mohlo zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na vnitřním trhu. Podle Komise neexistuje žádný základ, na němž by společnost Illumina mohla v kasačním opravném prostředku napadnout přiměřenost sporného rozhodnutí. V každém případě i za předpokladu, že by Soudní dvůr považoval za nezbytné přezkoumat kasační opravný prostředek v tomto bodě, Komise tvrdí, že tvrzení společnosti Illumina jsou irelevantní a nepodložená.

97 Pokud jde o údajné porušení zásady subsidiarity, Komise má za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že má pravomoc odpovědět na argumenty společnosti Illumina týkající se použití této zásady. Komise tvrdí, že se společnost Illumina nedovolávala nepoužitelnosti článku 22 nařízení č. 139/2004 z důvodu jeho neslučitelnosti se zásadou subsidiarity. Dále má za to, že společnost Illumina nebyla oprávněna zpochybnit slučitelnost sporného rozhodnutí s touto zásadou, neboť tato zásada nezasahuje do přezkumu legality aktů přijatých na základě tohoto článku. Komise tedy tvrdí, že nebylo namístě, aby Tribunál zkoumal argumenty vycházející z porušení zásady subsidiarity a že je třeba, aby Soudní dvůr v tomto bodě nahradil odůvodnění tak, že argumenty společnosti Illumina odmítne jako irelevantní.

98 V každém případě i za předpokladu, že by Soudní dvůr považoval za nezbytné zabývat se těmito argumenty, Komise zdůrazňuje, že tyto argumenty odporují argumentům uplatněným v žalobě před Tribunálem, že jsou neopodstatněné, pokud jde o žádost o postoupení případu zaslanou členským státem, a že nezohledňují samotnou povahu článku 22 nařízení č. 139/2004.

99 Pokud jde o předmět nařízení č. 139/2004 a jeho článku 22, Komise má za to, že společnost Illumina zkreslila rozsah bodů 140 a 142 napadeného rozsudku a pominula skutečnost, že výklad Komise, který ani zdaleka nesleduje jiný cíl než cíl tohoto nařízení, umožňuje „účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže v [Unii]“ v souladu s cílem vyjádřeným v bodě 6 odůvodnění uvedeného nařízení.

100 Pokud jde o povahu článku 22 nařízení č. 139/2004 jako výjimky, Komise zdůrazňuje, že i v případě, že argumentace společnosti Illumina není irelevantní, je neopodstatněná. Společnost Illumina se podle Komise nesprávně pokouší porovnávat projednávané věci s věcí, v níž byl vydán rozsudek ze dne 3. dubna 2003, Royal Philips Electronics v. Komise (T-119/02, EU:T:2003:101, bod 354).

101 Pokud jde o argumenty konkrétně uvedené v prvním důvodu kasačního opravného prostředku společnosti Grail, Komise tvrdí, že musí být rovněž odmítnuty.

102 Komise nejprve zdůrazňuje, že posouzení Tribunálu v bodě 142 napadeného rozsudku, podle kterého je cílem nařízení č. 139/2004 „umožnit kontrolu spojení, jež mohou zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na vnitřním trhu“, je v souladu s body 6 a 7 odůvodnění nařízení č. 4064/89, podle kterých články 85 a 86 Smlouvy o ES (později články 81 a 82 ES, nyní články 101 a 102 SFEU) nejsou dostatečné „pro kontrolu všech činností, které se mohou ukázat jako neslučitelné se systémem nenarušené hospodářské soutěže, jak ji stanoví Smlouva“, a že tedy bylo nezbytné vytvořit právní předpisy založené na článku 235 Smlouvy o ES (později článek 308 ES, nyní článek 352 SFEU), které „umožnil[y] účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na soustavu hospodářské soutěže v rámci Společenství“. Komise má za to, že společnost Grail se nijak nezabývá důsledky tohoto použití článku 352 SFEU. Možnost členských států požádat o postoupení případu přiznaná v článku 22 nařízení č. 139/2004 je přitom podle Komise příkladem výkonu práva přiznaného unijním právem, které se překrývá s vnitrostátními právy.

103 Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Grail se neuplatní ze dvou důvodů. Zaprvé podle Komise není jisté, že společnost Grail zpochybňuje body 183 a 184 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál rozhodl, že členské státy mohou požádat o postoupení případu spojení podniků bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků, a že se tedy Komise ve sporném rozhodnutí nedopustila pochybení, když přijala žádost o postoupení případu, která jí byla předložena. Komise tvrdí, že je podstatné, aby dovolávané právní důvody a argumenty přesně označovaly napadané body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu. S ohledem na to, že společnost Grail nezpochybnila body 183 a 184 napadeného rozsudku, jsou podle Komise argumenty směřující proti dílčím vývodům odůvodnění Tribunálu irelevantní. Zadruhé vzhledem k tomu, že společnost Grail podobně jako společnost Illumina nezpochybňuje přípustným způsobem doslovný výklad čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004 použitý v napadeném rozsudku, je podle Komise první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Grail, který zcela spočívá na tvrzení, že jasné a přesné znění tohoto ustanovení nepostačuje na podporu výkladu Komise, zbaven svého užitečného účinku.

104 Podpůrně má Komise za to, že první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Grail je neopodstatněný, jelikož v kasačním opravném prostředku nevysvětluje, v čem může historická, kontextuální a teleologická metoda výkladu, kterých se dovolává, odůvodnit výklad, který se odchyluje od jasného smyslu znění čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

105 Pokud jde zaprvé o historický výklad, Komise má za to, že kritika od společnosti Grail, podle níž je přezkum přípravných prací na nařízení č. 139/2004 provedený Tribunálem neúplný, je irelevantní a v každém případě z velké části nepřípustná. Komise uvádí, že společnost Grail nezpochybňuje pouze, jak Tribunál vyložil takové dokumenty, jako jsou zelené knihy, které mu byly předloženy, ale předkládá i řadu nových důkazů, které nebyly Tribunálu předloženy.

106 Komise má tedy za to, že první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Grail je nepřípustný v rozsahu, v němž je založen na přípravných pracích předložených v rámci kasačního opravného prostředku nebo později. Kromě toho Komise, která se opírá o rozsudek ze dne 2. října 2019, Crédit mutuel Arkéa v. ECB (C-152/18 P a C-153/18 P, EU:C:2019:810, bod 39), tvrdí, že výkladové dokumenty připojené ke kasačnímu opravnému prostředku, které byly předloženy Tribunálu, jsou přípustné pouze v rozsahu, v němž jsou obsaženy rovněž v samotném textu tohoto opravného prostředku nebo jsou v něm přinejmenším dostatečně vysvětleny.

107 Podle Komise nelze přijmout argument, že se Tribunál dopustil nedbalosti při historickém výkladu, ledaže by Tribunál měl povinnost systematicky žádat orgány, aby mu poskytly veškeré přípravné práce k jakémukoli aktu, který je předmětem sporu, jenž projednává. Společnost Grail podle Komise nadto odhlédla od skutečnosti, že se Tribunál v napadeném rozsudku vypořádal s argumenty uplatněnými v prvním stupni, ve kterých společnost Illumina vyložila nařízení č. 4064/89 s odkazem na dokument přijatý až po tomto nařízení. Komise má za to, že na rozdíl od toho, co společnost Grail uvádí v kasačním opravném prostředku, historický výklad uvedený v napadeném rozsudku neodhaluje žádné „zjevně nesprávné vyjádření“. Podle Komise tedy není nezbytné, aby se Soudní dvůr tímto opravným prostředkem dále zabýval. Společnost Grail, která se omezuje na obecný a lakonický odkaz na dokumenty přiložené k jejímu kasačnímu opravnému prostředku, podle Komise každopádně neprokázala, v čem podrobný přezkum přípravných prací ukazuje, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při svém historickém výkladu.

108 Zadruhé, pokud jde o kontextuální výklad, Komise je toho názoru, že argumenty společnosti Grail nemohou podpořit její tvrzení. Této společnosti se podle Komise nepodařilo prokázat, z jakých konkrétních důvodů byly úvahy Tribunálu při přezkumu kontextu článku 22 nařízení č. 139/2004, jak tvrdí, nepřesvědčivé.

109 Zatřetí, pokud jde o teleologický výklad tohoto ustanovení, Komise zdůrazňuje, že cílem nařízení č. 139/2004 je umožnit kontrolu všech spojení, která ovlivňují hospodářskou soutěž v Unii, bez ohledu na prahové hodnoty obratu uvedené v článku 1 tohoto nařízení, jelikož uvedeným nařízením není dotčeno právo členských států zachovat vnitrostátní právní předpisy v oblasti kontroly spojování podniků a stanovit prahové hodnoty, od kterých mají členské státy pravomoc vykonávat kontrolu podle těchto režimů. Skutečnost, že Komise je v zásadě příslušná pouze k přezkumu spojení s významem pro celou Unii, nemá vliv na její pravomoc souhlasit s postoupením spojení podniků na základě mechanismů postoupení případu stanovených nařízením č. 139/2004. Článek 22 tohoto nařízení poskytuje, jak je uvedeno v bodě 11 odůvodnění tohoto nařízení, „účinný opravný mechanismus ve světle zásady subsidiarity“, jelikož umožňuje dosáhnout cíle uvedeného nařízení a zároveň omezuje hlavní pravomoc Komise na spojení odpovídající prahovým hodnotám stanoveným v článku 1 téhož nařízení.

110 Začtvrté má Komise za to, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Grail, napadený rozsudek nevede k výsledkům neslučitelným s nařízením č. 139/2004. Argumenty společnosti Grail představují podle Komise v podstatě „zaujatý manifest“ ke způsobu, jakým by podle společnosti Grail měl fungovat unijní režim kontroly spojování podniků, což není záležitost, která spadá do pravomoci Soudního dvora.

111 Francouzská republika, Nizozemské království, jakož i Kontrolní úřad ESVO rovněž zpochybňují tvrzení společností Illumina a Grail. Tyto společnosti podle nich ponechaly bez povšimnutí zejména převahu doslovného výkladu a nezohlednily jasné a přesné znění první části věty čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004, ze které neplyne žádné rozlišení podle toho, zda členský stát má či nemá vnitrostátní právní předpisy v oblasti kontroly spojování podniků. Francouzská republika, Nizozemské království, jakož i Kontrolní úřad ESVO tvrdí, že mechanismy postoupení případu fungují jako „nápravné mechanismy“ umožňující účinnou kontrolu všech spojování s ohledem na jejich dopad na strukturu hospodářské soutěže v Unii.

Závěry Soudního dvora

112 V rámci prvního důvodu kasačních opravných prostředků společnosti Illumina a Grail tvrdí, že se Tribunál dopustil několika pochybení při výkladu článku 22 nařízení č. 139/2004, a zejména jeho odstavce 1, kterého se konkrétně týkal první žalobní důvod vznesený v prvním stupni, vycházející z nedostatku pravomoci Komise.

113 V rámci posouzení tohoto žalobního důvodu Tribunál na prvním místě rozhodl, že z doslovného, historického, kontextuálního a teleologického výkladu čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 vyplývá, že Komise může, jak uvedla ve sporných rozhodnutích, souhlasit s postoupením případu spojení podniků podle tohoto článku 22 v situaci, kdy členský stát žádající o postoupení případu není oprávněn na základě svých vnitrostátních právních předpisů v oblasti kontroly spojování podniků toto spojení přezkoumat.

114 Na druhém místě měl Tribunál za to, že toto posouzení nemůže být zpochybněno argumenty společností Illumina a Grail, které vycházely z nemožnosti postoupit případ spojení podniků Komisi v případě, že členský stát vymezil podmínky, za kterých kontroluje spojení bez významu pro celou Unii, z porušení zásad subsidiarity, proporcionality a právní jistoty, jakož i z výjimečné povahy postoupení případu podle článku 22 tohoto nařízení.

115 V této souvislosti Tribunál zejména v bodě 177 napadeného rozsudku uvedl, že toto ustanovení zavedlo „opravný mechanismus“ určený k umožnění účinné kontroly všech spojení, která mohou zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na vnitřním trhu a z důvodu nepřekročení prahových hodnot obratu se vymykají právním předpisům Unie a členských států v oblasti kontroly spojování podniků.

116 V tomto ohledu podle ustálené judikatury, a jak Tribunál připomněl v bodě 88 napadeného rozsudku, platí, že výklad ustanovení unijního práva vyžaduje, aby bylo zohledněno nejen znění takového ustanovení, ale i jeho kontext, jakož i cíle a účel, které sleduje akt, jehož je součástí. Historie vzniku ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout informace relevantní pro jeho výklad [rozsudky ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 47, jakož i ze dne 25. června 2020, A a další (Větrné elektrárny v Aalter a Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, bod 37 a citovaná judikatura].

117 Společnosti Illumina a Grail se však domnívají, že použití těchto metod výkladu Tribunálem je stiženo několika pochybeními a jejich správné použití mělo vést Tribunál k rozhodnutí, že Komise nemá podle čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 pravomoc zkoumat spojení podniků, pokud jí toto spojení postoupí členský stát mající vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků a pokud toto spojení nespadá do působnosti této právní úpravy.

118 Námitku Komise, podle které se první důvod kasačních opravných prostředků neuplatní, jelikož navrhovatelky uvedly některé obecné úvahy o systému kontroly spojování podniků a nezpochybnily zjištění učiněná Tribunálem v některých částech napadeného rozsudku, je třeba bez dalšího odmítnout. V tomto ohledu má Komise za to, že znění čl. 22 odst. 1 nařízení č. 139/2004 postačuje k odůvodnění výkladu tohoto ustanovení, ke kterému Tribunál dospěl.

119 Aby byl důvod kasačního opravného prostředku prohlášen za irelevantní, musí být prokázáno, že i kdyby byl prohlášen za opodstatněný, nemohl by vést ke zrušení napadeného rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2023, Komise v. CK Telecoms UK Investments,

C-376/20 P, EU:C:2023:561, bod 96 a citovaná judikatura). V rámci prvního důvodu kasačních opravných prostředků přitom navrhovatelky podle všeho s požadovanou přesností uvádějí, z jakých důvodů Tribunálu vytýkají, že nesprávně vyložil povahu a rozsah mechanismu postoupení případu stanoveného v článku 22 nařízení č. 139/2004, takže Komise nemůže dotčené spojení přezkoumat. Pokud by byl takový důvod opodstatněný, mohl by vést ke zrušení napadeného rozsudku, případně dokonce sporných rozhodnutí.

120 V důsledku toho je třeba posoudit, zda je výklad Tribunálu opodstatněný, a to s ohledem na jednotlivé vývody sledu jeho úvah.

K doslovnému výkladu

121 V bodě 89 napadeného rozsudku Tribunál připomněl znění čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 a poukázal na to, že toto ustanovení stanoví čtyři kumulativní podmínky pro povolení postoupení případu spojení Komisi. Zaprvé žádost zaslaná Komisi, aby přezkoumala spojení, musí pocházet od jednoho nebo více členských států. Zadruhé spojení, které je předmětem této žádosti, musí spadat do definice spojení uvedené v článku 3 tohoto nařízení, aniž by dosáhlo prahových hodnot s významem pro celou Unii stanovených v článku 1 uvedeného nařízení. Zatřetí toto spojení podniků musí ovlivnit obchod mezi členskými státy. Začtvrté uvedené spojení musí hrozit zásadním narušením hospodářské soutěže na území jednoho členského státu nebo států, které uvedenou žádost podaly.

122 Tribunál z toho v bodě 90 napadeného rozsudku vyvodil, že „[z]e znění tohoto ustanovení tedy nevyplývá, že k tomu, aby mohl členský stát postoupit spojení Komisi, musí toto spojení spadat do oblasti působnosti právní úpravy týkající se kontroly spojování v tomto členském státě, ani že tento členský stát musí mít takový režim kontroly“. Výraz „jakéhokoliv spojení“ použitý v čl. 22 odst. 1 prvním pododstavci první části věty nařízení č. 139/2004 naopak nasvědčuje tomu, že spojení může být předmětem postoupení případu bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků, pokud jsou splněny kumulativní podmínky připomenuté v bodě 89 napadeného rozsudku.

123 Tribunál v bodě 94 napadeného rozsudku rozhodl, že „[a]niž je tedy možné dospět ke konečnému závěru, doslovný výklad čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 nasvědčuje tomu, že členský stát je oprávněn postoupit Komisi každé spojení, které splňuje kumulativní podmínky stanovené v tomto ustanovení, a to bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků“.

124 Jak tedy vyplývá z bodu 95 napadeného rozsudku, Tribunál následně považoval za vhodné provést historický výklad, neboť tento výklad může objasnit úmysl unijního normotvůrce při přijetí článku 22 nařízení č. 139/2004, který je třeba zohlednit při teleologickém a kontextuálním výkladu tohoto ustanovení.

125 Tyto úvahy nejsou stiženy žádnou vadou.

126 Je pravda, že z ustálené judikatury vyplývá, že výsledkem výkladu ustanovení unijního práva nemůže být odstranění jakéhokoliv užitečného účinku jasného a přesného znění tohoto ustanovení (rozsudky ze dne 25. ledna 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, bod 39, a ze dne 13. října 2022, Gmina Wieliszew, C-698/20, EU:C:2022:787, bod 83).

127 Unijní soud však není zbaven možnosti použít v určitých situacích metody výkladu, které považuje za vhodné k objasnění přesného rozsahu zdánlivě jasného ustanovení unijního práva, přičemž každé ustanovení unijního práva musí být zasazeno do příslušných souvislostí a vyloženo ve světle ustanovení tohoto práva jako celku a s ohledem na jeho cíle a vývoj v době, kdy má být dotčené ustanovení použito (rozsudky ze dne 6. října 1982, Cilfit a další, 283/81, EU:C:1982:335, bod 20, jakož i ze dne 6. října 2021, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, bod 46).

128 Za okolností projednávané věci, kdy byl Tribunál za účelem objasnění rozsahu údajně jasného znění čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 podle všeho seznámen s řadou skutečností, právem rozhodl, že nemůže vycházet z izolovaného výkladu znění tohoto ustanovení, které je zároveň stručné a obecné, a upustit od kontextuálního a teleologického výkladu objasněného historií vzniku uvedeného ustanovení.

K historickému výkladu

129 Historický výklad uvedený v bodech 96 až 117 napadeného rozsudku byl chápán, jak vyplývá z výrazů použitých Tribunálem, tak, že „může objasnit úmysl unijního normotvůrce při přijetí článku 22 nařízení č. 139/2004, který je třeba zohlednit při teleologickém a kontextuálním výkladu tohoto ustanovení“ (napadený rozsudek, bod 95). Ze systematiky napadeného rozsudku tedy vyplývá, že tento historický výklad je pro úvahy Tribunálu obzvláště důležitý, neboť tvoří základ úvah, které Tribunál použil v rámci teleologického a kontextuálního výkladu.

130 Tribunál v podstatě rozhodl, že historický výklad spíše potvrzuje, že čl. 22 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 139/2004 umožňuje členskému státu, aby bez ohledu na existenci a působnost své vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků postoupil Komisi spojení podniků, která nedosahují prahových hodnot obratu uvedených v článku 1 tohoto nařízení, ale jež mohou mít významné přeshraniční účinky.

131 Před posouzením opodstatněnosti argumentace navrhovatelek směřující proti jednotlivým částem posouzení Tribunálu je třeba rozhodnout o přípustnosti důkazů předložených společností Grail v tomto kontextu.

– *K přípustnosti důkazů předložených společností Grail*

132 Komise v kasační odpovědi ve věci C-625/22 P zpochybňuje přípustnost důkazů předložených společností Grail na podporu jejích důvodů týkajících se historického výkladu. Komise totiž tvrdí, že ačkoli společnost Grail věnovala tomuto výkladu ve spise vedlejšího účastníka v prvním stupni pouze dva body, v kasačním opravném prostředku odkazuje na řadu dokumentů vypracovaných v rámci přípravných prací k přijetí nařízení č. 4064/89, nařízení č. 1310/97 a nařízení č. 139/2004, které k tomuto opravnému prostředku připojila. Komise uvádí, že tyto dokumenty, z nichž většina nebyla vůbec zveřejněna, nebyly Tribunálu předloženy, a tedy před ním nebyly projednány.

133 V tomto ohledu jednoznačně platí, že umožnit účastníku řízení, aby vznesl důvod a argumenty, které nevznesl v řízení před Tribunálem, poprvé až v řízení před Soudním dvorem, by znamenalo umožnit mu, aby předložil Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je ve vztahu ke kasačnímu opravnému prostředku omezená, spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Tribunál. V řízení o kasačním opravném prostředku je tedy pravomoc Soudního dvora omezena na

posouzení právního řešení žalobních důvodů a argumentů projednaných před prvoinstančním soudem (rozsudek ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 126 a citovaná judikatura).

134 Jedná-li se však o výklad ustanovení unijního práva provedený Tribunálem, nelze považovat přípravné práce, které se přímo vztahují k působnosti použitelných unijních právních předpisů, za čistě skutkové okolnosti, které měly být uvedeny v prvním stupni. Určení smyslu uvedených právních předpisů totiž spadá do výlučné pravomoci Soudního dvora. V případě, že je jako v projednávaných věcech zpochybněn výklad ustanovení sekundárního práva, musí mít unijní soud možnost zabývat se, ať již z úřední povinnosti, nebo na základě skutečností, které mu byly platně předloženy k posouzení, dokumenty vypracovanými v rámci přípravných prací, které mohou poskytnout údaje o záměru unijního normotvůrce.

– *K věci samé*

135 Úvahy Tribunálu v rámci historického výkladu se týkají zaprvé skutečnosti, že původně nebylo vyloučeno, že mechanismus postoupení případu spojení podniků Komisi, původně upravený v čl. 22 odst. 3 nařízení č. 4064/89, i když byl původně navržen pro členské státy, které ještě neměly zaveden režim kontroly spojování podniků, mohl být použit rovněž členskými státy, které takový režim měly (napadený rozsudek, body 96 až 99), zadruhé okolnosti, že cíle tohoto mechanismu byly „v průběhu času postupně rozšiřovány“ za účelem posílit uplatňování unijního práva hospodářské soutěže na spojování podniků s přeshraničními účinky (napadený rozsudek, body 100 až 104), zatřetí následných opatření navazujících na návrh Komise na nařízení Rady o kontrole spojování podniků (dále jen „nařízení ES o spojování podniků“) (Úř. věst. 2003, C 20, s. 4, dále jen „návrh z roku 2003“) v souvislosti s přepracováním nařízení č. 4064/89 a přijetím nařízení č. 139/2004 (napadený rozsudek, body 105 až 114) a začtvrté irelevance dokumentů zveřejněných Komisí po přijetí posledně uvedeného nařízení (napadený rozsudek, bod 115).

136 Na prvním místě, pokud jde o posouzení Tribunálu, podle kterého nebylo původně vyloučeno, že mechanismus postoupení případu spojení podniků Komisi, stanovený původně v čl. 22 odst. 3 nařízení č. 4064/89, mohl být použit nejen členskými státy, které nemají vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, ale i členskými státy, které takovou právní úpravu mají, je nutno konstatovat, že toto posouzení je založeno na několika dokumentech vypracovaných Komisí, a sice na zelené knize Komise ze dne 31. ledna 1996 o přezkumu nařízení o spojování podniků, COM(96) 19 final, zelené knize Komise ze dne 11. prosince 2001 o přezkumu nařízení Rady č. 4064/89, COM(2001) 745 final a návrhu z roku 2003.

137 Je pravda, že dokumenty vypracované samotnou Komisí mohou poskytnout přesné údaje o záměru normotvůrce při vypracovávání následných nařízení v oblasti kontroly spojování podniků, a tudíž mohou mít určitou výkladovou hodnotu, pokud jde o smysl a rozsah čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004. V projednávané věci však dokumenty citované v předchozím bodě neobsahují přesné informace, které by mohly vyřešit otázku výkladu, která je jádrem důvodu vycházejícího z nedostatku pravomoci Komise k přijetí sporných rozhodnutí.

138 V tomto ohledu Tribunál v bodě 98 napadeného rozsudku správně uvedl, že z bodu 97 zelené knihy Komise ze dne 31. ledna 1996 o revizi nařízení o spojování, COM(96) 19 final, vyplývá, že mechanismus postoupení případu byl obecně považován za užitečný nástroj, zejména pro členské státy, které neměly vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, ale že možnost jeho využití nebyla v žádném případě vyhrazena pouze jim.

139 Toto zjištění však neumožňuje odpovědět na otázku, zda článek 22 nařízení č. 139/2004 umožňuje členským státům, které mají takovou právní úpravu, postoupit Komisi spojení podniků, na která se tato právní úprava nevztahuje, a která tedy nemusí být oznámena na vnitrostátní úrovni.

140 Totéž platí pro odkaz učiněný v bodě 99 napadeného rozsudku na skutečnost, že již v době přijetí zelené knihy Komise ze dne 11. prosince 2001 o přezkumu nařízení Rady č. 4064/89, COM(2001) 745 final, nemělo takovou úpravu pouze Lucemburské velkovévodství, což vedlo Komisi v bodě 85 této knihy ke konstatování, že „v praxi […] je možnost použití čl. 22 odst. 3 [nařízení č. 4064/89] v jeho původní podobě velmi omezená“. Jak uvedl generální advokát v bodě 87 svého stanoviska, tato část bodu 85 uvedené knihy naznačuje, že přijetí vnitrostátního režimu kontroly spojování podniků většinou členských států znamenalo, že měly omezenější zájem na postoupení přezkumu spojení podniku Komisi. Neobsahuje naproti tomu žádnou informaci, a to ani implicitní, že by Komise měla pravomoc zkoumat spojení, která jí byla postoupena členským státem, jenž přijal takový vnitrostátní režim, bez ohledu na to, zda taková spojení podniků spadají do uvedeného režimu.

141 Na druhém místě, pokud jde o okolnost, že cíle tohoto mechanismu byly „v průběhu času postupně rozšiřovány“ za účelem posílení uplatňování unijního práva hospodářské soutěže na spojování podniků, která mají přeshraniční účinky, úvahy uvedené v tomto ohledu v bodech 100 až 104 napadeného rozsudku se skutečně opírají o správná zjištění. Ani tyto úvahy však nepodporují přístup, který Komise zaujala v projednávaných věcech, pokud jde o rozsah mechanismu postoupení případu upraveného v článku 22 nařízení č. 139/2004.

142 Konkrétně, i když je pravda, jak rozhodl Tribunál v bodě 102 napadeného rozsudku, že cílem tohoto mechanismu bylo umožnit členským státům požádat Komisi o přezkum spojení podniků, pokud není dosaženo prahových hodnot stanovených v článku 1 tohoto nařízení, toto upřesnění však není přesvědčivé pro účely určení, zda článek 22 uvedeného nařízení umožňuje členským státům, které mají vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, aby postupovaly případy spojení podniků, na která se tato právní úprava nevztahuje.

143 Na třetím místě, pokud jde o odkaz učiněný v bodech 105 až 114 napadeného rozsudku na následná opatření navazující na návrh z roku 2003 v kontextu přepracovaného znění nařízení č. 4064/89 a přijetí nařízení č. 139/2004, ani ten nepodporuje výklad zastávaný Komisí. I když změny mechanismu postoupení případu vyplývající z tohoto návrhu ukazují, že Komise upřednostnila větší využití tohoto mechanismu a přála si, aby jeho cíle byly postupně rozšiřovány, neposkytují žádný údaj o druhu spojení podniků, která mohou být postoupena.

144 Na čtvrtém místě, jak uvedl Tribunál v bodě 115 napadeného rozsudku, dokumenty Komise zveřejněné po přijetí nařízení č. 139/2004 nemohly být unijním normotvůrcem zohledněny, a nejsou tedy relevantní pro historický výklad článku 22 tohoto nařízení.

145 Ze všech těchto úvah vyplývá, že skutečnosti uvedené v bodech 96 až 116 napadeného rozsudku nemohou podpořit posouzení Tribunálu, pokud jde o historii vzniku článku 22 nařízení č. 139/2004.

146 Posouzení přípravných prací na následných nařízeních týkajících se kontroly spojování podniků, zejména historických dokumentů týkajících se přijetí nařízení č. 4064/89 a č. 139/2004, naopak směřuje k popření tohoto posouzení, jelikož – jak uvedl generální advokát zejména v bodech 102 a 105 svého stanoviska – žádný z těchto dokumentů nepotvrzuje vůli unijního normotvůrce použít

mechanismy postoupení případu stanovené v čl. 22 odst. 3 nařízení č. 4064/89 a v článku 22 nařízení č. 139/2004 k nápravě údajných mezer vyplývajících z rigidity prahových hodnot stanovených v článku 1 každého z těchto nařízení.

147 V tomto ohledu, jak sám Tribunál uvedl v bodě 97 napadeného rozsudku a jak se všichni účastníci řízení shodují, mechanismus postoupení případu zavedený původně v čl. 22 odst. 3 nařízení č. 4064/89 navazoval na přání Nizozemského království, které v rozhodné době nemělo vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, nechat přezkoumat Komisí spojení, která mají negativní účinky na jeho území, za podmínky, že tato spojení podniků ovlivňují rovněž obchod mezi členskými státy, což je důvod, proč byl tento mechanismus nazván „nizozemské ustanovení“ [bod 133 pracovního dokumentu útvarů Komise připojeného ke sdělení Komise Radě – Zpráva o fungování nařízení č. 139/2004 ze dne 30. června 2009, SEC(2009) 808 final/2]. Jinými slovy byl uvedený mechanismus zaveden především proto, že některé členské státy neměly režim preventivní kontroly (*ex ante*) spojování podniků.

148 Z přípravných dokumentů a prací, z nichž některé pocházejí od Rady Evropské unie a týkají se původního znění nařízení č. 4064/89, na které účastníci řízení odkazují, vyplývá, jak uvedl generální advokát zejména v bodě 101 svého stanoviska, že unijní normotvůrce zohlednil skutečnost, že bez ohledu na druh a výši zvolených prahových hodnot se některá spojení, která mohou ovlivnit vnitřní trh, v každém případě vymykají kontrole *ex ante* ze strany Komise v rámci tohoto nařízení. Žádný z těchto dokumentů nepředvídá mechanismus postoupení případu stanovený v čl. 22 odst. 3 uvedeného nařízení jako „opravný mechanismus“, který by umožnil postoupit Komisi každý případ spojení podniků splňující podmínky odstavce 1 tohoto článku bez ohledu na to, zda se na toto spojení vztahuje vnitrostátní režim kontroly spojování podniků členského státu, který o postoupení požádá.

149 Historické dokumenty týkající se přijetí nařízení č. 1310/97 a nařízení č. 139/2004 nepodporují ani závěry Tribunálu týkající se vůle unijního normotvůrce použít mechanismus postoupení případu upravený v článku 22 posledně uvedeného nařízení k nápravě údajných mezer vyplývajících z rigidity prahových hodnot stanovených v článku 1 uvedeného nařízení.

150 Ze všech těchto úvah vyplývá, že na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál v bodě 116 napadeného rozsudku, historický výklad neumožňuje dospět k závěru, že čl. 22 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 139/2004 svěřuje Komisi pravomoc přezkoumat spojení podniků, které nedosahuje prahových hodnot obratu stanovených v článku 1 tohoto nařízení, bez ohledu na působnost právní úpravy členského státu, který podal žádost o postoupení případu v oblasti kontroly spojování podniků.

Ke kontextuálnímu výkladu

151 Na podporu kontextuálního výkladu, podle kterého členský stát může požádat o postoupení případu spojení podniků podle článku 22 nařízení č. 139/2004 bez ohledu na působnost jeho vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků, Tribunál v bodech 118 až 138 napadeného rozsudku rozvedl několik úvah. Týkají se zaprvé právního základu tohoto nařízení, zadruhé skutečnosti, že čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení, který vymezuje oblast jeho působnosti, výslovně odkazuje na článek 22 téhož nařízení, zatřetí konstatování, že se podmínky pro použití posledně uvedeného ustanovení zásadně liší od podmínek stanovených v čl. 4 odst. 5 nařízení č. 139/2004, což je ustanovení, které rovněž umožňuje, aby spojení podniků, jež nemá význam pro celou Unii, bylo na žádost stran a před jeho oznámením postoupeno členským státem Komisi, začtvrté skutečnosti, že se mechanismus postoupení případu upravený v článku 22 tohoto

nařízení liší od mechanismů stanovených v čl. 4 odst. 4 a článku 9 uvedeného nařízení, což jsou ustanovení, která upravují postoupení případu spojení podniků s významem pro celou Unii příslušným orgánům členského státu, a zapáté vztahu mezi čl. 22 odst. 1 prvním pododstavcem téhož nařízení a ostatními ustanoveními tohoto článku.

152 Je důvodné se zabývat těmito různými aspekty konkrétně zkoumanými Tribunálem a dále posoudit, zda Tribunál nezohlednil, jak tvrdí navrhovatelky, další související skutečnosti, které by mohly objasnit rozsah mechanismu postoupení případu upraveného v článku 22 nařízení č. 139/2004.

– *K souvisejícím skutečnostem zohledněným Tribunálem*

153 Pokud jde na prvním místě o okolnost, že právním základem nařízení č. 139/2004 je nejen článek 83 ES (nyní článek 103 SFEU), ale rovněž článek 308 ES (nyní článek 352 SFEU), Tribunál měl v podstatě za to, že odkaz na posledně uvedený článek, podle kterého si Unie může svěřit dodatečné pravomoci nezbytné k dosažení jejích cílů, neposkytuje žádnou informaci o správném smyslu a dosahu čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení. Tribunál tak odmítl tvrzení společnosti Illumina, že právní základy, které byly postupně zvoleny při přijímání dotčených nařízení o kontrole spojování podniků, podporují jí navrhovaný výklad tohoto ustanovení.

154 V bodě 120 napadeného rozsudku Tribunál mimo jiné uvedl, že skutečnost, že nařízení č. 139/2004 bylo založeno rovněž na článku 308 ES, pouze dokládá, že unijní normotvůrce měl v úmyslu použít dostatečně široký právní základ pro unijní režim kontroly spojování podniků, což je v souladu s protokolem (č. 27) o vnitřním trhu a hospodářské soutěži (Úř. věst. 2016, C 202, s. 308), podle něhož vnitřní trh zahrnuje systém, který zajišťuje, že hospodářská soutěž není narušena a že Unie za tímto účelem v případě potřeby přijme opatření v rámci ustanovení Smluv, včetně článku 352 SFEU.

155 Tyto závěry Tribunálu nejsou stiženy nesprávným právním posouzením. Z bodu 7 odůvodnění nařízení č. 4064/89 a z bodu 7 odůvodnění nařízení č. 139/2004, jakož i z přípravných prací k nařízení č. 4064/89 vyplývá, že unijní normotvůrce zastával názor, že článek 103 SFEU, který umožňuje přijímat právní předpisy „potřebné k provedení zásad uvedených v článcích 101 a 102 [SFEU]“, je sám o sobě nedostatečný k vytvoření systému kontroly spojování podniků, jehož cílem je zabránit samotnému vytváření dominantního postavení a který by rovněž zachytil spojení na trhu se zemědělskými produkty, jež by podle čl. 38 odst. 3 SFEU a přílohy I Smlouvy o FEU mohla podléhat zvláštnímu právnímu režimu, který zahrnuje výjimky z plného uplatňování unijních předpisů v oblasti hospodářské soutěže.

156 Nebylo však naopak prokázáno, že článek 352 SFEU umožňuje založit pravomoc Komise kontrolovat spojení podniků, které nemá význam pro celou Unii, i když členský stát, který za tímto účelem podal žádost na základě článku 22 nařízení č. 139/2004, má vnitrostátní právní úpravu, z níž vyplývá, že sám pravomoc ke kontrole tohoto spojení nemá.

157 Na druhém místě odkaz učiněný v bodech 121 až 124 napadeného rozsudku na článek 1 nařízení č. 139/2004 – který definuje prahové hodnoty, při jejichž překročení se má za to, že spojení má „význam pro celé Společenství“, a podléhá tedy režimu povinného oznamování Komisi, a který upřesňuje, že tyto prahové hodnoty se použijí, „[a]niž je dotčen čl. 4 odst. 5 a článek 22“ – nelze považovat za rozhodující.

158 I když Tribunál z tohoto článku 1 správně vyvodil, že „působnost nařízení č. 139/2004, a tedy i pravomoc Komise zkoumat spojení podniků, závisí především na tom, zda jsou překročeny prahové hodnoty obratu vymezující význam pro celou Unii, a podpůrně na mechanismech postoupení stanovených v čl. 4 odst. 5 a článku 22 tohoto nařízení, které doplňují tyto prahové hodnoty tím, že umožňují Komisi zkoumat některá spojení, která nemají význam pro celou Unii“ (napadený rozsudek, bod 123), tyto úvahy neposkytují přesné údaje o druhu spojení nedosahujících prahových hodnot uvedených v tomto nařízení, které mohou být kontrolovány Komisí podle článku 22 tohoto nařízení.

159 V projednávané věci je nesporné, že čl. 22 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 139/2004 umožňuje Komisi kontrolovat určitá spojení nedosahující prahových hodnot stanovených v článku 1 tohoto nařízení. Toto zjištění však neumožňuje určit, jak vyžadují projednávané věci, konkrétně která spojení podniků nedosahující prahových hodnot definovaných v uvedeném nařízení mohou být kontrolována Komisí podle článku 22 tohoto nařízení.

160 Na třetím místě Tribunál v bodě 129 napadeného rozsudku rovněž právem rozhodl, že článek 22 nařízení č. 139/2004 – který výslovně nevyžaduje, aby byl vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž, který žádá o postoupení případu k přezkoumání spojení podniků Komisí, příslušný k posouzení spojení, které je předmětem postoupení, ani aby bylo toto spojení oznámeno – nemůže být vykládán s ohledem na mechanismy postoupení stanovené v čl. 4 odst. 4 a článku 9 tohoto nařízení. Ani tato ustanovení nemohou podpořit stanovisko zastávané Komisí v projednávaných věcech.

161 Na čtvrtém místě, pokud jde o vztah mezi čl. 22 odst. 1 prvním pododstavcem nařízení č. 139/2004 a ostatními ustanoveními tohoto článku, který byl posouzen v bodech 130 až 137 napadeného rozsudku, Tribunál zohlednil sedm skutečností.

162 Zaprvé měl Tribunál v bodě 130 napadeného rozsudku za to, že ze znění čl. 22 odst. 1 druhého pododstavce tohoto nařízení nelze vyvodit, že se tento článek uplatňuje na členské státy, které mají vnitrostátní právní předpisy v oblasti kontroly spojování podniků, pouze v případě, že se na dotčená spojení vztahují tyto předpisy.

163 Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 124 svého stanoviska, znění čl. 22 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 139/2004, který stanoví, že žádost o postoupení případu musí být podána nejpozději ve lhůtě 15 pracovních dnů od data, kdy bylo spojení „oznámeno“, nebo pokud se žádné oznámení nepožaduje, jinak „dáno na vědomí“ dotčenému členskému státu, neznamená, že čl. 22 odst. 1 první pododstavec tohoto nařízení upravuje situace, kdy spojení není oznámeno, ale pouze dáno na vědomí dotčenému členskému státu, a to buď proto, že nespadá do působnosti uvedených právních předpisů, nebo proto, že takové právní předpisy neexistují.

164 Použití pojmu „dát na vědomí“ v tomto ustanovení bylo totiž nezbytné právě proto, aby bylo členským státům, které nemají vnitrostátní právní předpisy v oblasti kontroly spojování podniků, umožněno požádat Komisi o kontrolu spojení podniků, která mohou mít negativní účinky na jejich území, pokud tato spojení ovlivňují rovněž obchod mezi členskými státy.

165 Kromě toho závěr Tribunálu připomenutý v bodě 162 tohoto rozsudku nezohledňuje situaci, ve které je použitelný čl. 22 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 139/2004, kdy členský stát má vnitrostátní právní předpisy v oblasti kontroly spojování podniků, ale nepodrobuje spojování podniků spadající do působnosti těchto předpisů oznamovací povinnosti, což byl právě případ Spojeného království Velké Británie a Severního Irska.

166 Zadruhé měl Tribunál v bodě 131 napadeného rozsudku za to, že společnosti Illumina a Grail nemohou argumentovat tím, že čl. 22 odst. 2 první pododstavec nařízení č. 139/2004 stanoví, že „Komise neprodleně informuje příslušné orgány členského státu a dotčené soutěžitele o jakékoliv žádosti [o postoupení případu] obdržené podle odstavce 1 [tohoto článku]“, jelikož cílem odkazu na „příslušné orgány“ je pouze zajistit, aby Komise o takové žádosti informovala vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž.

167 S tímto posouzením je třeba souhlasit, jelikož tento obecný odkaz, posuzovaný samostatně, podle všeho není přesvědčivý pro určení smyslu a působnosti čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004.

168 Zatřetí Tribunál v bodě 132 napadeného rozsudku uvedl, že čl. 22 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 139/2004, který stanoví, že „[j]akýkoliv další členský stát má právo připojit se k původní žádosti [o postoupení případu]“, je „v souladu s jeho odstavcem 1 a potvrzuje, že jakýkoli členský stát může předložit žádost o postoupení nebo připojení podle tohoto článku bez ohledu na působnost své vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků“. Je přitom nutno konstatovat, že toto posouzení nemá žádnou oporu ve znění uvedeného článku.

169 Začtvrté Tribunál v bodě 133 napadeného rozsudku učinil závěr, že skutečnost, že podle čl. 22 odst. 2 třetího pododstavce nařízení č. 139/2004 „[v]šechny vnitrostátní lhůty vztahující se ke spojení se staví […]“, znamená pouze to, že pokud taková vnitrostátní lhůta plyne, bude zastavena. Toto ustanovení však neposkytuje žádné vodítko, ať už na podporu navrhovatelek, nebo Komise, pokud jde o přesnou identifikaci spojení podniků, která mohou být předmětem postoupení Komisi na základě tohoto článku.

170 Zapáté, pokud jde o odkaz na čl. 22 odst. 3 třetí pododstavec nařízení č. 139/2004, který stanoví, že „[č]lenský stát nebo členské státy, které předložily takovou žádost, již dále na dané spojení nepoužijí své vnitrostátní právní předpisy pro hospodářskou soutěž“, Tribunál se nedopustil pochybení, když v bodě 134 napadeného rozsudku konstatoval, že toto ustanovení nepodporuje argumenty navrhovatelek, jelikož použitím slovního spojení „vnitrostátní právní předpisy pro hospodářskou soutěž“ odkazuje toto ustanovení nejen na vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, nýbrž i na vnitrostátní ustanovení týkající se protisoutěžních dohod a zneužití dominantního postavení. Ani takové konstatování však nepodporuje názor zastávaný Komisí.

171 Zašesté Tribunál v bodech 135 a 136 napadeného rozsudku zkoumal čl. 22 odst. 4 první pododstavec nařízení č. 139/2004, podle něhož se článek 2, čl. 4 odst. 2 a 3 a články 5, 6 a 8 až 21 tohoto nařízení použijí v případě, že Komise přezkoumá postoupené spojení, a článek 7 uvedeného nařízení se použije „do té míry, v jaké spojení nebylo uskutečněno k datu, kdy Komise informuje dotčené podniky, že byla podána žádost“. Komise ze znění tohoto článku 7 vyvodila, že povinnost odkladu uskutečnění spojení, kterou tento článek stanoví, se vztahuje jak na situace, kdy spojení, o jehož postoupení je žádáno, nespadá do působnosti vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků, tak na situace, ve kterých je taková právní úprava použitelná, ale nestanoví odklad uskutečnění tohoto spojení.

172 I když Tribunál právem uvedl, že povinnost odkladu uskutečnění spojení podniků stanovená v článku 7 nařízení č. 139/2004 se vztahuje na všechna spojení, jejichž postoupení Komisi bylo požadováno, a to za účelem zajištění účinnosti kontrolního systému zavedeného tímto nařízením

a zabránění narušení hospodářské soutěže před tím, než bude rozhodnuto, zda Komise věc přezkoumá, znění čl. 22 odst. 4 prvního pododstavce uvedeného nařízení nepodporuje výklad zastávaný Komisí v projednávaných věcech.

173 Zasedmé Tribunál v bodě 137 napadeného rozsudku uvedl, že v souladu s čl. 22 odst. 5 nařízení č. 139/2004 „Komise může informovat jeden nebo více členských států o tom, že má za to, že spojení splňuje kritéria stanovená v odstavci 1 [tohoto článku]“. Vzhledem k tomu, že toto znění odkazuje pouze na tato kritéria, měl Tribunál za to, že toto ustanovení nevyžaduje, aby spojení podniků, jehož postoupení je požadováno, spadalo do oblasti působnosti vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků.

174 Toto ustanovení přitom pouze stanoví, že Komise může informovat členské státy o spojení a vyzvat je, aby podaly žádost na základě čl. 22 odst. 5 tohoto nařízení. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení odkazuje na čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení a v bodě 128 tohoto rozsudku bylo konstatováno, že znění posledně uvedeného ustanovení nepodporuje výklad zastávaný Komisí ani výklad zastávaný společnostmi Illumina a Grail, je třeba učinit obdobný závěr, pokud jde o tento čl. 22 odst. 5.

175 Ze všech těchto úvah vyplývá, že ačkoli skutečnosti, které konkrétně zkoumal Tribunál v rámci kontextuálního výkladu, nemusí nutně podporovat stanovisko zastávané navrhovatelkami, nejsou ani přesvědčivé za účelem určení, zda měla Komise pravomoc přijmout sporná rozhodnutí.

176 Kromě toho je třeba posoudit, zda jak tvrdí navrhovatelky, Tribunál nezohlednil další související skutečnosti, které by mohly zpochybnit jeho výklad.

– *K dalším případně relevantním souvisejícím skutečnostem*

177 Na prvním místě, pokud jde o čl. 4 odst. 5 nařízení č. 139/2004, který stanoví jiný mechanismus postoupení případu, jenž umožňuje účastníkům spojení podniků, které nemá význam pro celou Unii a které může být kontrolováno podle vnitrostátních právních předpisů pro hospodářskou soutěž nejméně tří členských států, požádat Komisi o přezkum tohoto spojení, je pravda, že Tribunál v bodě 126 napadeného rozsudku správně konstatoval, že se toto ustanovení a článek 22 téhož nařízení značně liší, pokud jde o podmínky jejich použití a jejich cíle.

178 Je však třeba uvést, že na rozdíl od spojení, která původně nemají význam pro celou Unii, ale mohou takový rozměr nabýt za podmínek stanovených v čl. 4 odst. 5 pátém pododstavci nařízení č. 139/2004, se má za to, že spojení přezkoumávaná Komisí na základě článku 22 tohoto nařízení význam pro celou Unii nemají. V souladu s tímto konstatováním jsou pouze členský stát nebo členské státy, které podaly žádost podle článku 22 uvedeného nařízení, v souladu s odst. 3 třetím pododstavcem tohoto ustanovení zbaveny možnosti použít na dotčené spojení podniků své vnitrostátní právní předpisy o hospodářské soutěži.

179 Pokud jde v rámci tohoto mechanismu o žádost členského státu, který má vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků, nebo o několik z nich, přezkum, který byl případně byl proveden v tomto členském státě nebo těchto členských státech je nahrazen přezkumem dotčeného spojení Komisí, přičemž tímto nahrazením není dotčen případný přezkum tohoto spojení v jiných členských státech. Naproti tomu v rámci mechanismu postoupení stanoveného v čl. 4 odst. 5 nařízení č. 139/2004 okolnost, že se má za to, že dotčené

spojení má význam pro celou Unii a že musí být oznámeno Komisi v souladu s odstavci 1 a 2 tohoto článku, znamená, že žádný členský stát nepoužije na toto spojení své vnitrostátní právní předpisy pro hospodářskou soutěž.

180 Tento rozdíl přitom svědčí ve prospěch výkladu článku 22 tohoto nařízení, který zastávají společnosti Illumina a Grail. Pokud jde totiž o žádost o postoupení případu členského státu, který má vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků, je pravomoc k přezkoumání dotčeného spojení přiznaná tímto ustanovením Komisi založena na vhodnosti tohoto orgánu k nahrazení jednoho nebo několika vnitrostátních orgánů navzdory okolnosti, že toto spojení není považováno za spojení s významem pro celou Unii. Takové nahrazení nicméně předpokládá, že pokud má žádající členský stát takovou právní úpravu, tato právní úprava nevylučuje pravomoc orgánu pověřeného kontrolou *ex ante* spojování podniků v rámci tohoto členského státu zejména z toho důvodu, že dotčené spojení nedosahuje prahových hodnot kontroly, které definuje.

181 Na druhém místě, pokud jde o ustanovení článku 22 nařízení č. 139/2004, Tribunál v bodě 138 napadeného rozsudku konstatoval, že neobsahují žádný relevantní prvek, který by mohl pomoci více objasnit obsah čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení.

182 Tato úvaha však opomíjí jednu z podmínek pro použití uvedenou v posledně uvedeném ustanovení, podle které dotčené spojení hrozí zásadně narušit hospodářskou soutěž „na území členského státu nebo států“, které žádají o postoupení případu tohoto spojení. Tato podmínka totiž uvádí, že mechanismus postoupení případu uvedený v článku 22 nařízení č. 139/2004 je určen k tomu, aby umožnil kontrolu těch spojení podniků, která by mohla narušit hospodářskou soutěž v členském státě, který buď nemá vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků, nebo který se domnívá, že by takovou kontrolu měla provádět Komise s ohledem na potřebu, jasně zmíněnou při změně nařízení č. 4064/89 nařízením č. 1310/97 a následně posílenou přijetím nařízení č. 139/2004, rozšířit zásadu „jednorázového odbavení“, aby Komisi umožnil kontrolovat spojení podniků, které je oznámeno nebo podléhá oznamovací povinnosti ve více členských státech, a zabránit tak více oznámením podaným na vnitrostátní úrovni.

183 Na třetím místě, pokud jde o ostatní ustanovení nařízení č. 139/2004, Tribunál neprávem nezohlednil skutečnost, že nařízení č. 139/2004 stejně jako nařízení č. 4064/89 stanoví zjednodušené řízení za účelem změny prahových hodnot, které definují oblast působnosti těchto nařízení. Článek 1 odst. 4 a 5 nařízení č. 139/2004 umožňuje Radě na návrh Komise upravit prahové hodnoty a kritéria, která podle tohoto článku definují oblast působnosti tohoto nařízení na „základě statistických údajů, které mohou být pravidelně poskytovány členskými státy“, a na základě zprávy předložené Radě do 1. července 2009.

184 Unijní normotvůrce tedy v nařízení č. 139/2004 výslovně stanovil možnost rychlé úpravy oblasti působnosti tohoto nařízení, pokud se z důvodu vývoje trhu kritéria používaná pro určení pravomoci stanou nezpůsobilými pro zachycení spojování podniků s potenciálně škodlivými účinky.

– *Závěr ohledně kontextuálního výkladu*

185 Ze všech těchto úvah vyplývá, že Tribunál v bodě 139 napadeného rozsudku neprávem rozhodl, že z kontextuálního výkladu vyplývá, že žádost o postoupení případu podle článku 22 nařízení č. 139/2004 může být podána bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků.

K teleologickému výkladu

186 Jak společnost Illumina, tak společnost Grail kritizují úvahy Tribunálu týkající se cíle nařízení č. 139/2004 a jeho článku 22. Podle jejich názoru měl Tribunál neprávem za to, že toto nařízení stanoví „opravné mechanismy“ pro nápravu nedostatků v kontrole, které jsou vlastní režimu, jenž používá prahové hodnoty obratu, za účelem přiznání pravomoci Komisi, a zvolil příliš široký výklad těchto mechanismů. Ve skutečnosti bylo podle jejich názoru uvedené nařízení navrženo tak, aby zaručovalo vysokou míru předvídatelnosti a právní jistoty a aby zajistilo, jak uvádí bod 14 odůvodnění téhož nařízení, že případy spojování podniků budou řešeny nejvhodnějším orgánem.

187 V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál v bodech 140 až 151 napadeného rozsudku provedl teleologický výklad čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004, přičemž v podstatě odkázal na znění bodů odůvodnění tohoto nařízení.

188 Konkrétně měl Tribunál v bodech 140 až 144 napadeného rozsudku za to, že body 5, 6, 8, 24 a 25 odůvodnění uvedeného nařízení uvádějí, že jeho cílem je „umožnit účinnou kontrolu všech spojení, která mají zásadní dopad na strukturu hospodářské soutěže v Unii“. Tribunál měl v tomto ohledu za to, že z bodu 11 odůvodnění nařízení č. 139/2004 vyplývá, že řízení o postoupení případu vytváří „opravný mechanismus“, což naznačuje, že zakládají „podpůrnou pravomoc Komise, která jí poskytuje nezbytnou flexibilitu k dosažení cíle uvedeného nařízení“.

189 Dále měl Tribunál v bodech 145 až 147 napadeného rozsudku za to, že body 15 a 16 odůvodnění nařízení č. 139/2004 podporují zjištění, podle kterého se podmínky pro použití mechanismu postoupení případu stanoveného v článku 22 tohoto nařízení zásadně liší od podmínek ostatních mechanismů postoupení, a zejména od podmínek stanovených v čl. 4 odst. 5 uvedeného nařízení, který výslovně vyžaduje, aby spojení podniků postoupené Komisi bylo „možné přezkoumat podle vnitrostátních právních předpisů pro hospodářskou soutěž nejméně tří členských států“.

190 Na základě těchto úvah Tribunál v bodě 148 napadeného rozsudku rozhodl, že teleologický výklad potvrzuje, že žádost podle článku 22 nařízení č. 139/2004 může být předložena bez ohledu na existenci nebo působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků.

191 Tento závěr je z několika důvodů nesprávný.

192 Na prvním místě Tribunál nesprávně rozhodl, že tento článek musí být, jak vyplývá z bodu 11 odůvodnění tohoto nařízení, považován za „opravný mechanismus“ určený k odstranění nedostatků v systému kontroly spojování podniků tím, že umožňuje kontrolu spojení, která nedosahují unijních ani vnitrostátních prahových hodnot. Jak vyplývá z odůvodnění nařízení č. 139/2004 a jak uvedl generální advokát v bodě 179 svého stanoviska, tento bod 11 odůvodnění odkazuje na mechanismus, který má opravnou funkci, pokud jde o rozdělení pravomocí mezi Komisi a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, přičemž bere v úvahu potřebu právní jistoty dotyčných podniků a zásadu „jednorázového odbavení“.

193 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedený bod 11 odůvodnění nebyl obsažen v nařízení č. 4064/89, nýbrž byl vložen do odůvodnění nařízení č. 139/2004 pouze v reakci na obavy vyplývající z možnosti podávání vícenásobných oznámení, která byla známa od roku 1997. Nelze tedy vyvodit, že mechanismus postoupení případu uvedený v článku 22 nařízení č. 139/2004 směřuje k vyplnění mezery v systému kontroly spojování podniků, který spočívá na zásadě přesného

rozdělení pravomocí Komise a vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž tím, že Komisi umožňuje zkoumat spojení, která nedosahují prahových hodnot definovaných jak na unijní úrovni, tak na vnitrostátní úrovni.

194 Kromě toho ani skutečnost, že některé body odůvodnění tohoto nařízení, zejména body 6 a 24 odůvodnění, odkazují na účinnou kontrolu „všech spojení“, nepodporuje stanovisko zastávané Komisí, jelikož se tato formulace týká pouze spojení s významem pro celou Unii (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 108 a citovaná judikatura), o které se v projednávaných věcech nejedná.

195 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že zmínka v těchto bodech odůvodnění o „všech“ spojeních, která se objevila již v bodech 6 a 7 odůvodnění nařízení č. 4064/89, se vztahuje k přání unijního normotvůrce upřesnit, že nařízení č. 139/2004 představuje jediný procesní nástroj použitelný na předběžný a centralizovaný přezkum spojení, který jak uvádí bod 6 odůvodnění tohoto nařízení, musí umožnit účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže. Na základě systému „jednorázového odbavení“ zavedeného tímto nařízením toto nařízení představuje specifický procesní nástroj, který se má výlučně použít na spojování podniků znamenající významné strukturální změny, jejichž tržní dopad přesahuje státní hranice každého členského státu, jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění uvedeného nařízení (rozsudek ze dne 16. března 2023, Towercast, C-449/21, EU:C:2023:207, body 36 a 37, jakož i citovaná judikatura).

196 Na druhém místě Tribunál v bodech 147 a 148 napadeného rozsudku neprávem rozhodl, že body 15 a 16 odůvodnění nařízení č. 139/2004 podporují výklad, podle kterého může být žádost podle článku 22 tohoto nařízení předložena bez ohledu na působnost vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků.

197 Bod 15 odůvodnění uvedeného nařízení, který se týká všech mechanismů postoupení, totiž uvádí, že Komise získává pravomoc spojení přezkoumat a zabývat se jím „namísto“ jednoho nebo více dožadujících členských států. Formulace tohoto bodu odůvodnění je obtížně slučitelná s výkladem, který zastává Komise a který přijal Tribunál, podle kterého tento článek přiznává Komisi pravomoc kontrolovat určitá spojení, která narušují hospodářskou soutěž na „vnitřním trhu“ v obecném smyslu, bez ohledu na podmínku připomenutou v bodě 182 tohoto rozsudku, podle které spojení, o jehož postoupení je žádáno, hrozí zásadně narušit hospodářskou soutěž „na území členského státu nebo států“, které tuto žádost podávají.

198 Kromě toho je třeba zdůraznit, že uvedený bod 15 odůvodnění odkazuje na „[d]alší členské státy, které jsou rovněž příslušné k přezkoumání daného spojení“. Takový odkaz má přitom smysl pouze tehdy, je-li příslušnost členského státu ke kontrole spojení podniků předběžnou podmínkou pro to, aby tento členský stát mohl požádat o postoupení tohoto spojení Komisi, nebo aby se k takové žádosti mohl připojit.

199 Na třetím místě jak z historického, tak z kontextuálního výkladu nařízení č. 139/2004 vyplývá, že mechanismus postoupení případu stanovený nyní v článku 22 tohoto nařízení sleduje pouze dva hlavní cíle. Prvním cílem, který vedl k začlenění mechanismu postoupení případu do nařízení č. 4064/89, označovaného tehdy jako „nizozemská klauzule“, bylo umožnit kontrolu spojení, která by mohla na místní úrovni narušit hospodářskou soutěž, pokud dotčený členský stát nemá vnitrostátní právní úpravu v oblasti kontroly spojování podniků. Druhým cílem, který byl sledován při změně nařízení č. 4064/89 nařízením č. 1310/97 a poté posílen přijetím nařízení č. 139/2004, je, jak bylo uvedeno v bodech 192 a 193 tohoto rozsudku, rozšíření zásady

„jednorázového odbavení“, aby Komise mohla přezkoumat spojení podniků oznámené nebo podléhající oznamovací povinnosti v několika členských státech v zájmu předejití podávání vícenásobných vnitrostátních oznámení, a tím posílení právní jistoty podniků.

200 Naproti tomu nebylo prokázáno, že tento mechanismus byl určen k odstranění mezer v systému kontroly, které jsou vlastní režimu založenému především na prahových hodnotách obratu, který z podstaty věci nemůže pokrýt všechna potenciálně problematická spojení podniků.

201 Z těchto úvah vyplývá, že Tribunál z bodů odůvodnění nařízení č. 139/2004 neprávem vyvodil, že článek 22 tohoto nařízení představuje „opravný mechanismus“, jehož cílem je účinná kontrola všech spojení podniků, která mají zásadní dopad na strukturu hospodářské soutěže v Unii.

202 Tento výklad je kromě toho neslučitelný s některými cíli, které má nařízení č. 139/2004 jako celek sledovat.

203 Ze systematického hlediska lze z bodů odůvodnění nařízení č. 139/2004 vyvodit, že toto nařízení sice směřuje k zavedení „zvláštního právního nástroje, který by umožnil účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže“ (bod 6 odůvodnění), avšak jeho cílem je rovněž zavedení účinného a předvídatelného systému kontroly, který bere v úvahu potřebu právní jistoty a je založen na zásadě „jednorázového odbavení“ (body 8 a 11 odůvodnění). Tento systém spočívá na jasném rozdělení úkolů svěřených Komisi a členským státům a zároveň na přesném vymezení podmínek pro oznamování a odklad, které jsou závazné pro účastníky spojení podniků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. prosince 2007, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise, C-202/06 P, EU:C:2007:814, body 35 až 37 a citovaná judikatura).

204 Za tímto účelem, podobně jako původní nařízení o kontrole spojování podniků č. 4064/89, obsahuje nařízení č. 139/2004 ustanovení, jejichž cílem je z důvodů právní jistoty a v zájmu dotčených podniků omezit délku trvání postupů prověřování spojování, které je na Komisi. V tomto ohledu zamýšlel unijní normotvůrce zajistit kontrolu spojování podniků ve lhůtách slučitelných zároveň s požadavky řádné správy a s požadavky obchodního styku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, EU:C:2004:379, body 51 a 53, jakož i citovaná judikatura).

205 Výklad článku 22 nařízení č. 139/2004 zastávaný Komisí, jak jej potvrdil Tribunál, přitom může narušit rovnováhu mezi jednotlivými cíli sledovanými tímto nařízením.

206 Tento výklad ohrožuje konkrétně účinnost, předvídatelnost a právní jistotu, které musí být účastníkům spojení zaručeny.

207 I když totiž nařízení č. 139/2004 skutečně usiluje o zavedení systému kontroly spojování podniků potenciálně škodlivých pro hospodářskou soutěž, směřuje zároveň k zavedení jasného rozdělení pravomocí mezi Komisi a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž a dále k zavedení účinného a předvídatelného systému předběžné kontroly pro dotčené podniky. S přihlédnutím ke všem těmto cílům a jejich vyvážení je třeba zohlednit všechna ustanovení tohoto nařízení, a zejména mechanismus postoupení případu upravený v jeho článku 22.

208 V této souvislosti je třeba připomenout, že v systematice režimů předběžné kontroly spojování podniků postupně zamýšlených na unijní úrovni mají prahové hodnoty stanovené pro určení, zda má být spojení oznámeno, zásadní význam. Podniky, které potenciálně podléhají oznamovací

povinnosti a povinnosti odkladu, musí mít totiž možnost snadno určit, zda jejich záměr spojení musí být předmětem předběžného přezkoumání, a pokud ano, jakým orgánem a k jakému datu lze očekávat rozhodnutí tohoto orgánu o tomto spojení.

209 Určení příslušnosti vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž odkazem na kritéria spojená s obratem je významnou zárukou předvídatelnosti a právní jistoty pro dotčené podniky, které musí mít možnost snadno a rychle zjistit, na který orgán se musí obrátit a v jaké lhůtě a v jaké formě, zejména pokud jde o jazyk a obsah požadovaných informací, které je třeba tomuto orgánu předložit, když se účastní spojení.

210 Jak přitom v podstatě zdůrazňuje generální advokát v bodech 206 až 213 svého stanoviska, neformální oznámení spojení každému z vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž v členských státech a v ostatních státech, které jsou smluvními stranami Dohody o EHP, jak bylo navrženo Komisí, je neslučitelné s cílem účinnosti sledovaným nařízením č. 139/2004. Pokud by byl Komisí zamýšlený výklad článku 22 tohoto nařízení potvrzen, bylo by obzvláště obtížné definovat procesní požadavky, kterým by podniky podléhaly, což by nebylo v souladu s cílem uvedeného nařízení zohlednit potřebu právní jistoty podniků.

211 Na čtvrtém místě nutnost umožnit účinnou kontrolu všech spojení se zásadním dopadem na strukturu hospodářské soutěže v Unii nemůže v žádném případě vést k rozšíření působnosti nařízení č. 139/2004.

212 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že od přijetí nařízení č. 4064/89, které bylo nahrazeno nařízením č. 139/2004, má Unie zvláštní pravidla použitelná na spojení podniků, která mohou zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na vnitřním trhu nebo na jeho podstatné části.

213 Tato nařízení, založená na článcích 103 a 352 SFEU (dříve články 83 a 308 ES), upravují konkrétně předběžnou kontrolu spočívající na systému povinného oznamování všech spojení, která překračují stanovené prahové hodnoty. Uvedená nařízení jsou součástí souboru předpisů majících za cíl provést články 101 a 102 SFEU, jakož i vytvořit systém kontroly zajišťující, aby hospodářská soutěž nebyla na vnitřním trhu Unie narušována (rozsudek ze dne 7. září 2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, bod 31).

214 Jak však Soudní dvůr rozhodl, čl. 21 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nebrání tomu, aby spojení podniků bez významu pro celou Unii ve smyslu článku 1 tohoto nařízení, které nedosahuje prahových hodnot stanovených vnitrostátním právem pro povinné kontroly *ex ante*, bylo vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu analyzováno jako například zneužití dominantního postavení zakázané článkem 102 SFEU s ohledem na strukturu hospodářské soutěže na vnitrostátním trhu. Nařízení č. 139/2004 nemůže bránit tomu, aby spojení podniků, které nemá význam pro celou Unii, jako je spojení dotčené ve věci v původním řízení, mohlo být předmětem kontroly vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž a vnitrostátních soudů na základě přímého účinku článku 102 SFEU za použití vlastních procesních pravidel (rozsudek ze dne 16. března 2023, Towercast, C-449/21, EU:C:2023:207, body 50 a 53).

215 Na pátém a posledním místě, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 216 a 218 svého stanoviska, široký výklad čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 provedený Tribunálem, který potenciálně vede k rozšíření působnosti tohoto nařízení a pravomoci Komise kontrolovat spojování podniků, je podle všeho v rozporu se zásadou institucionální rovnováhy, charakteristickou pro institucionální strukturu Unie, vyplývající z čl. 13 odst. 2 SEU, která

vyžaduje, aby každý z orgánů vykonával své pravomoci s ohledem na pravomoci ostatních orgánů [rozsudek ze dne 9. dubna 2024, Komise v. Rada (Podpis mezinárodních dohod), C-551/21, EU:C:2024:281, bod 62 a citovaná judikatura].

216 Jak bylo uvedeno v bodě 183 tohoto rozsudku, za účelem přezkoumání prahových hodnot, které definují oblast působnosti uvedeného nařízení, byl stanoven zvláštní legislativní postup. Proto i za předpokladu, že by se účinnost prahových hodnot pro pravomoc založených na obratu stanovených v nařízení č. 139/2004 ukázala jako nedostatečná pro kontrolu některých spojení, která mohou mít významný dopad na hospodářskou soutěž, je pouze na unijním normotvůrci, aby tyto hodnoty přezkoumal nebo stanovil ochranný mechanismus umožňující Komisi kontrolovat takové spojení.

217 Kromě toho i za předpokladu, že vývoj pozorovaný na některých trzích zahrnující zejména inovativní podniky, které zastávají nebo mohou zastávat významnou konkurenční úlohu, přestože v okamžiku spojení vytváří malý nebo nulový obrat, odůvodňuje rozšíření rozsahu spojení podniků podléhajících předchozímu přezkumu, je na členských státech, zda sníží své vlastní prahové hodnoty pro pravomoc založené na obratu stanoveném vnitrostátními právními předpisy.

218 Ze všech těchto úvah vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004, když rozhodl, že členské státy mohou za podmínek, které jsou v něm uvedeny, předložit žádost na základě tohoto ustanovení bez ohledu na působnost jejich vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly *ex ante* spojování podniků. Tribunál tedy neprávem rozhodl, že Komise ve sporných rozhodnutích právem vyhověla žádosti o postoupení případu a žádostem o připojení podle článku 22 nařízení č. 139/2004.

219 S ohledem na opodstatněnost prvního důvodu kasačních opravných prostředků je důvodné napadený rozsudek zrušit, aniž je třeba zkoumat ostatní důvody kasačních opravných prostředků.

K žalobě před Tribunálem

220 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

221 Tak je tomu v projednávané věci, jelikož žalobní důvody znějící na zrušení sporných rozhodnutí a informativního dopisu byly předmětem kontradiktorní diskuze před Tribunálem a jejich přezkum nevyžaduje přijetí žádného dodatečného organizačního procesního opatření nebo dokazování.

222 V tomto ohledu stačí uvést, že z důvodů uvedených v bodech 121 až 218 tohoto rozsudku musí být sporná rozhodnutí zrušena v rozsahu, v němž se Komise nemohla při rozhodování o dotčeném spojení podniků opírat o článek 22 nařízení č. 139/2004. Komise nesprávně vyložila nařízení č. 139/2004, když měla v těchto rozhodnutích za to, že může přijmout žádost podle článku 22 tohoto nařízení v situaci, kdy členské státy, které tuto žádost podaly, nejsou podle své vnitrostátní právní úpravy v oblasti kontroly spojování podniků oprávněny zkoumat spojení, jež je předmětem této žádosti.

223 Návrhová žádání znějící na zrušení žádosti o postoupení případu a informativního dopisu je naopak třeba zamítnout.

224 Informativní dopis, který nevyjadřuje konečné stanovisko Komise k přezkumu dotčeného spojení podniků a neváže jej s konečnou platností na povinnost odkladu stanovenou v článku 7 nařízení č. 139/2004, musí být považován za mezitímní a přípravný akt sporných rozhodnutí, proti kterému nelze podat opravný prostředek.

225 Žádost o postoupení případu musí být vzhledem k neexistenci návrhových žádání, která by se jí týkala, v žalobě v prvním stupni, rovněž prohlášena za nepřípustnou.

K nákladům řízení

226 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

227 Článek 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, stanoví, že se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

228 Vzhledem k tomu, že společnosti Illumina a Grail požadovaly náhradu nákladů řízení a Komise neměla úspěch v podstatné části svých návrhových žádání, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi Illumina a Grail v řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku. Vzhledem k tomu, že společnost Biocom California požadovala náhradu nákladů řízení, je rovněž důvodné uložit Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených společností Biocom California v rámci jejího vedlejšího účastenství ve věci C-611/22 P.

229 Podle čl. 140 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, členské státy a unijní orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. V souladu s tímto ustanovením je třeba rozhodnout, že Estonská republika, Řecká republika, Francouzská republika a Nizozemské království ponesou vlastní náklady řízení.

230 Podle čl. 140 odst. 2 jednacího řádu, který se rovněž použije na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, nese Kontrolní úřad ESVO vlastní náklady řízení, jestliže vstoupil do řízení jako vedlejší účastník.

231 Jakožto vedlejší účastník v řízení o tomto kasačním opravném prostředku proto Kontrolní úřad ESVO ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 13. července 2022, Illumina v. Komise (T-227/21, EU:T:2022:447), se zrušuje.**

2) **Rozhodnutí Evropské komise C(2021) 2847 final ze dne 19. dubna 2021, kterým bylo vyhověno žádosti francouzského vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž znějící na to, aby Komise přezkoumala spojení podniků, jehož cílem je nabytí výlučné kontroly nad společností Grail LLC společností Illumina Inc. (věc COMP/M.10188 – Illumina/Grail), se zrušuje.**

3) **Rozhodnutí Komise C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final a C(2021) 2855 final ze dne 19. dubna 2021, kterými bylo vyhověno žádostem řeckého, belgického, norského, islandského a nizozemského vnitrostátního úřadu pro hospodářskou soutěž o připojení se k této žádosti o postoupení případu, se zrušují.**

4) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

5) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi Illumina Inc. a Grail LLC v řízení v prvním stupni, jakož i v řízení o kasačním opravném prostředku, a společností Biocom California v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-611/22 P.**

6) **Estonská republika, Řecká republika, Francouzská republika, Nizozemské království, jakož i Kontrolní úřad ESVO ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy